

ப்ரார்த்தனா

Savitri

B H A V A N

அழயவுக் குறிப்புக்கள் எண். 39

ப்ரார்த்தனை அச்சிட்டு வெளியிடுபவர் : சாவித்ரி பவன், ஆரோவில்

சாவித்ரி பவன்
ஆரோவில் 605 101
தமிழ்நாடு, இந்தியா
தொலைபேசி: 0091 (0)413 2622922
மின்அஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in
www.savitribhavan.org

Savitri Bhavan is a unit of SAIER

(*Sri Aurobindo International Institute of Educational Research, Auroville*)
This publication has been financed by funds received through SAIER

இப்புத்தகத் தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள புகைப்படங்கள், ஸ்ரீ அரவிந்தர், ஸ்ரீ அன்னை ஆகியோரின் வாசகங்களை மறுபதிப்பு செய்ய அனுமதித்த ஸ்ரீ அபிந்தோ ஆசிரம அறக்கட்டளை மற்றும் அறங்காவலர் ஆகியோருக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி

ஆங்கில இதழாசிரியர் ஷர்த்தாவன்
தமிழில் தனலட்சுமி, சாவித்ரி பவனுக்காக

வடிவமைப்பு : ப்ரிஸ்மா, ஆரோவில், prisma@auroville.org.in
அச்சிட்டோர் : ஆரோவில் பிரஸ், ஆரோவில்

ஆகஸ்ட் 2022

பொருளாக்கம்

**புத்தகம் 3 “தெய்வீக அன்றையின் புத்தகம்”
காண்டம் 2- “தெய்வீக அன்றைக்கு வந்தனம்”**

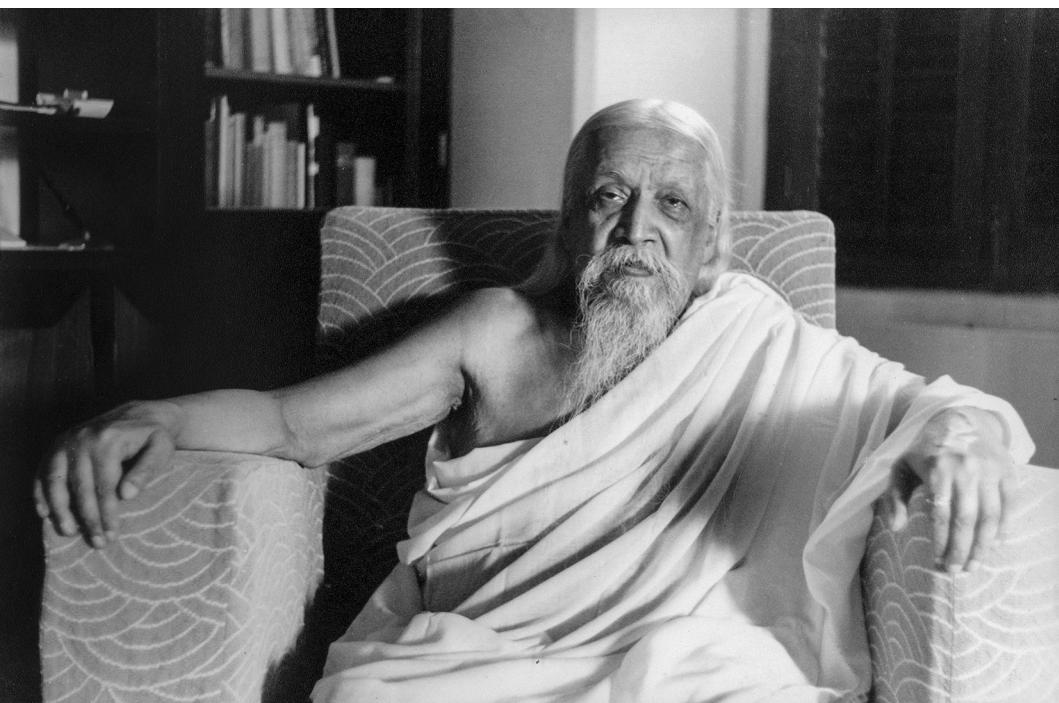
4

சாவத்ரி - பன்முகச் சித்தரம் காவியநாயகன் - சத்யவான் 22

சாவத்ரி விளக்கம் - 25 52

The supermind shall be his nature's fount,
The Eternal's truth shall mould his thoughts and acts,
The Eternal's truth shall be his light and guide.
All then shall change, a magic order come
Overtopping this mechanical universe.
A mightier race shall inhabit the mortal's world.

p. 706

புத்தகம் 3: தெய்வீக அன்னையின் புத்தகம் காண்டம் 2: தெய்வீக அன்னைக்கு வந்தனம் வரிகள் 73 ~ 150 விளக்கம்

ச. புவனசுந்தரி, ஆரோவில்
2022 பிப்ரவரி இதழின் தொடர்ச்சி

வாசகர்களே, இந்த இதழில் நாம் வரிகள் 73 தொடங்கி 150 வரையிலுள்ள வரிகளின் விளக்கத்தைப் பார்க்கவிருக்கிறோம். இரண்டாம் பகுதி இங்கே ஆரம்பமாகிறது. இப்பகுதி 73ம் வரி தொடங்கி 186ம் வரி வரை செல்கிறது.

இரண்டாம் பகுதி

நிர்வாணமடைதல் என்பது இறுதியானதல்ல என்று உணரும் மன்னர் அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறார் என்ற கேள்வி வாசகனுக்குள் எழுவது சகஜம். இரண்டாம் பகுதியில் நிர்வாணநிலைக்கும் மேற்பட்ட தொன்றுள்ளது, அது எது என்பதை அறியப் போகிறார் என்பது சொல்லப்படுகிறது.

சித் அதன் (முற்றும் துறந்த)வெற்றுமுனையில் அவன் நின்றிருந்த போழ்தில் அவன் ஆன்மாவின் அனைத்துப் பேரார்வமும் தேடலும் ஏதோவொரு வடிவற்ற பெருவெளியில் கரைவதை எதிர்கொண்டன, அவன் ஏங்கியிருந்த திருத்தோற்றம் சட்டென அருகில் வரலாயிற்று. 73 - 76

மன்னருக்கு நிகழும் அடுத்த கட்ட நிகழ்வுகள் காட்டப்படுகின்றன. மற்றொரு பரிமாணம் விரிகிறது. தன்னின் அனைத்தும் இல்லாமற் போய்விட, நிர்வாணநிலை அடைதலும் தக்கதன்று என்று தெளிவாகத் தெரிந்த பிறகு, அவர் எதிர்கொண்டுள்ள வெற்றுப் பரந்த பெருவெளியில் தன்னின் எதையோ நாடித் தேடுகின்ற தேடுதலும் சட்டென்று கரைவதை உணர்கிறார். இந்த நிலையே தன்னின் சயம் கரைந்து, உண்மையிலேயே பரத்தை உணர்ந்த தன்மையாகும், நிலையாகும். இப்படி அனைத்தும் நின்று போய் (the true stillness), உண்மையான நிர்வாணம் என்பது துலங்கும் போது, எந்த ஒன்றுக்காக அவர் ஏங்கினாரோ அந்த ஒன்று காட்சி தரலாயிற்று. இங்கு “இயற்கை தனித்தும் அசைவற்றும்

நின்ற போழ்தில் பரமன் மடல் அவிழ்வான்” என்ற 57ம் வரியை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

மன்னரின் உயர்வுக்குப் பயணங்கள், அவர் பெற முடியும் என நினைத்திருந்த உலகத்தின் மீட்சியை/உய்வுதனை, அத்தகைய ஞானங்களால் அடைந்து விட முடியாது என்பதையே உனர்த்தின். குறிப்பிட்ட எல்லையை அடைய மட்டுமே உயர்ஞானமானது உதவி புரியும். ஒருவன் தன் யோகத்தின் உச்சகட்டமாக அடைய முடிவது தன்னின் மோட்சத்தையே, உலகத்தின் விடிமோட்சமல்ல என்பது மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. இங்கு பகவானும் அன்னையும் விரும்புவது உலகவாழ்வு தெய்வீகத்தில் தினைக்க வேண்டுமென்பதே.

முற்றுமான அமைதியினுடை மோனத்தின் குறுக்கேயிருந்து,
ஓர் அற்புத யாவுங்கடந்த(மெய்ப்ப)பொருளின் மையஉட்புரியினின்றே,
அதியற்புத ஒளியுருவல் கொண்ட ஓர் உடல்
இனிமையான மறைஞான உட்பொருட்சருக்கமாய் அமைந்த
அவளிருப்பு
மூலத்தின் ஆனந்தப்பரவசத்துக்குள் தப்பியோடிச் செல்வது போலும்
அமரத்துவத்தின் உள்ளிருந்து விரிவடைந்து வருவது போலும்,
எவரோ முழுமையுடனும் முடிவற்றதுமாய் வந்தார். 77 - 83

இங்கு “எவரோ முழுமையுடனும் முடிவற்றதுமாய் வந்தார்” என்ற 83ம் வரியை முதலில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 83ம் வரியில் சொல்லப்படும் “எவரோ”வைப் பற்றிய விவரங்களே முதலில் காணப்படுகின்ற வரிகளில் கூறப்படுகின்றன. எல்லாவற்றையும் விட மேலானவொன்று எவரோ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. காண்டத்தின் தலைப்பின் மூலம் நமக்குத் தெரிகிறது அந்த எவரோ என்பது “தெய்வீகஅன்னை” என்று. அவள் எங்கிருந்து, எவ்வருவில், எந்த விதமாக வருகிறாள் என்பது இவ்வரிகளில் சொல்லப்படுகிறது. 79ம் வரியில் கூறப்படுகின்ற ஒளியைப் பற்றி பகவான் காவியத்தின் முதற் காண்டத்திலேயே குறிப்புக் காட்டியிருக்கிறார்.

Arrived from the other side of boundlessness
An eye of deity peered through the dumb deeps; என்றும்
Our prostrate soil bore the awakening ray p.2

என்றும் கூறி, புவியை மீட்கவென ஓர் ஒளி வருகின்றது என்கிறார் பகவான்.

இக்காண்டத்திலோ தெய்வீக அன்னையானவள் முதலில் ஒளி ஊடுருவிடும் உடலாக வருவதாகக் காட்டியருஞ்சிறார். translucency - ஒளியுருவல் - இங்கு இப்பதம் மிக அருமையான பொருத்தம் கொண்டு விளங்குகிறது. அதாவது, ஒளி ஊடுருவக் கூடியதல்ல. २-ம்: சாதாரண கண்ணாடி வழியாக ஒளி ஊடுருவிச் சொன்று இரு பக்கங்களிலும் உள்ளவற்றைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடியும். இங்கோ smoked glass போன்று ஒரு பக்கத்திலிருப்பவர் மட்டுமே பார்க்க முடியும் எனவும், மறுபக்கத்திலிருப்பவர் ஏதோ இருப்பதை மட்டுமே உனர் முடியும், உருவத்தைத் தெளிவாகக் காண முடியாது என்பதுவும் விளக்கப்படுகிறது - இது ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள் தரும் விளக்கம். அது போல தெய்வீகஅன்னை உலகத்தை, மன்னரைக் காண்கிறாள், மன்னரால் அவனிருப்பை மட்டும் உனர் முடிகிறது, அவளைக் காண முடியவில்லை. Someone என்றதனால் ஓர் உரு அதாவது ஒரு வடிவம் அவ்வொளியிலிருந்து வருவதாக நாம் எண்ணிக் கொள்ளலாம். அடுத்து வரும் வரிகள் நம் யூக்த்தை சரியென்றே சொல்கின்றன.

ஞானத்தின் சக்தியின் பரவசத்தின் ஓர் இருப்பு,
ஒரு தாய் தன் மழைலையை தன் கைகளால், நெஞ்சாரத்
தழுவுவதே போல் இயற்கையையும் புவியையும்
ஆன்மாவையும் ஆரத் தழுவியது. 84 - 86

84ம் வரியில் அவளின் மூன்று குணாதிசியங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 85, 86ம் வரிகள் அவள் ஜகன்மாதாதான் என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. முதல் வரி நாம் அறிந்துள்ள அவளின் “இச்சா, க்ரியா, ஞான சக்திகளைக் காட்டுகின்றன. பகவானின் “அன்னை” என்ற நாலில், 40ஆம் பக்கத்தில்

“பரமனிடமிருந்து தன்னுடைய உலகாதீத உனர்வு மூலம் வருவதையெல்லாம் அன்னை விஸ்வேஸ்வரியாக நின்று செயல்படுத்தி, நிறைவேற்றி வைக்கிறாள்; தான் அவ்வாறு படைத்த உலகங்களுக்குள் புகுகின்றாள், உள்உறைபவளாக இருந்து நடத்துகிறாள். அவளுடைய சாந்தித்யம் அவற்றை தெய்வ சத்தாலும், அனைத்தையும் தாங்கும் தெய்வசக்தியாலும், ஆனந்தத்தாலும் நிரப்பி, அவற்றைத் தாங்குவதாலேயே அவை இருக்கின்றன. நாம் ப்ரக்ருதி அல்லது இயற்கை என்று கூறுவது அவளுடைய மிகமிகப் புறம்பான நிர்வாகச் செயலாம்சமே. அவள் தனது சக்திகளையும் வழிமுறைகளையும் ஒன்று திரட்டி, அவைகளிடையே இசைவை ஏற்படுத்தி, இயற்கை முறைகளை இயக்குவித்து, காணக் கூடியவை, அனுபவிக்கக் கூடியவை, உயிரியக்கமாகக் கூடியவை இவைகளிடையே வெளிப்பட்டும்,

மறைந்தும் இயங்குகிறாள்..... ஒவ்வோர் உலகும் அவள் தனது பரமஞானத்தில் கண்டு, அழகும் சக்தியும் கொண்ட தனது உள்ளத்தில் உருவாக்கி, தனது ஆனந்தத்தில் படைத்ததே ஆகும்” என்ற கருத்துக்கள் இவ்வரிகளுக்கு மேலும் தெளிவைக் காட்டுகின்றன.

புத.11ல் சாவித்ரி, பரமன் அவளிடம் அவள் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கச் சொல்கையில், அவள் விழையும் ஒரு வரம், “ஆன் பெண் இருபாலரையும் உறுதியாகக் கைப்பற்றி அனைத்துப் பொருட்களையும் உயிரினங்களையும் ஒரு தாயின் அரவணைப்பில் ஒன்று சேர்க்க இறையோனே நினது ஆற்றலே” என்பதாகும். இங்கு நாம் காணும் 85-86ம் வரிகள் நம் தாயின் அரவணைப்பை நமக்கு உள்ளுணர்வாக எழுப்பி விடுகின்றன. இதந்தரும் அந்த அரவணைப்பில் நம்மை மறந்து நாம் கிடந்தோமென்பதை எஞ்ஞான்றும் மறக்கவியலுமா?

ஆசிரிம வளாகத்தில் அன்னையார் அமர்ந்து தரிசனம் தருகின்ற நேரங்களில் திரு. சம்பக்லால் அவர்கள் சில சாதகர்களுக்கு “அன்னையின் மடியில் தலைசாய்க்க சமிக்ஞை செய்வாராம், அவர்களும் அவ்வாறே செய்ய அன்னை தம் திருக்கரங்களைக் கொண்டு அவர்களின் தலையைத் தடவி ஆசிரவதிப்பாராம். பாக்யம் செய்த ஆன்மாக்கள் என்று நம்மால் பெருமுச்ச தான் விட முடிகிறது!!

மேலும் இவ்வரிகளில் பகவான், தெய்வீகம் அன்னையெனவும், இயற்கை, புவி, ஆன்மா இவை குழந்தைகளெனவும் காட்டும் இவ்வுவமைக்கு ஈடுயினையேதுமில்லை. இது நம்முள் பல்வேறு காட்சிகளை, மெய்யன்றவுகளைத் தூண்டியெழுப்பி, இவ்வரிகளை விட்டு அகல விடாமல் செய்கின்றன என்பதில் ஐயத்துக்கிடமில்லை அல்லவா? இத்தனைக்கும் இன்னமும் அன்னையவளின் வெளிப்பாடு காணப்படவில்லை, அவளின் ஒளியே இவ்வனைத்தையும் செய்கின்றதாம்.

குறியீடுகளற்ற வெற்றுத் தன்மையை ஒழித்து விட்டு,
வெறுமையான தன்மையையும் ஊமையான

அமைதியையும் தகர்த்தெறிந்து,
வரம்புகளற்ற அறியாதனவற்றை துளைத்துக் கொண்டு,
அசைவுகளற்ற ஆழங்களின் சுதந்திரத்தினுள்ளே
ஓரழகிய கொண்டாடத்தக்க ஒளி வருவது தெரியாமல் வந்தது.

87 - 91

குறியீடுகளற்ற வெற்றுத் தன்மை, ஊமையான அமைதி, வரம்புகளற்ற அறியாதன என்ற இந்த மூன்றுமாகத்தான் மன்னர்

முதலில் தெய்வீகத்தை உணர்வதாக காண்ட ஆரம்பத்தில் பார்த்தோம். ஆகவேதான் உலகமே மாயை என்ற அழுத்தமான கருத்து வர, நிர்வாணம் அல்லது மோட்சமே முடிந்த முடிவாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது பண்டைய யோகமுறைகளில். அதனை பகவான் “ஓரு கடைசி வெற்று அடியே”என்று 51ம் வரியில் குறிப்பிட்டுக் காட்டி, அதற்கு முன்னால் 49ம் வரியில் “ஆயின் அப்பால் தொலைவில் சொல்லுதற்கரிய சூரியப்பாதைகள் சுடர்கின்றன” என்று எடுத்துக் கூறி மேலே செல்ல வேண்டும் என்கின்ற பரிபூரணயோகத்தை மனிதவினத்துக்குக் காட்டுகிறார்.

இதில் முதல் மூன்று வரிகளில் அவளின் மூன்று செயல்முறைகள் சொல்லப்படுகின்றன - ஒழிப்பது, தகர்ப்பது, துளைப்பது. பிறகு தெய்வங்களை முதலில் ஒளியாக வருவது காட்டப்படுகிறது. 91ம் வரியில் அவளை ஓரழகிய கொண்டாடத்தக்க ஒளி என்று குறிப்பிடுகிறார். அவ்வொளி நுழைவதே தெரியாதபடி வருகிறது. ஆனால் நுழைந்து வருகின்ற இடம் கூறப்படுகிறது. இங்கு சுதந்திரத்தினுள்ளே என்று குறிப்பிடப்படுவது அஸ்வபதி மன்னர் தற்போது அடைந்துள்ள, எல்லாம் தன்னிடமிருந்து கழன்று தளைகள் ஏதுமின்றி மிகச் சுதந்திரத்துடன் அவர் நிற்கும் நிலையைக் குறிப்பதாகும். காண்ட ஆரம்பத்தில் மன்னர் சந்திப்பதை signless emptiness, vacancy and voiceless hush. என்பதை இங்கு நினைவிற்குக் கொண்டு வர வேண்டுகிறேன்.

வார்த்தைகளுக்கப்பாற்பட்ட அச்சக்தி, ஒளி, ஆனந்த பரவசம் தன்னை ஆச்சரியப்படத் தக்க ஒளிக்கத்திராக ஆக்கிக் கொண்டு அவன் இதயம் வரை பொன்மயப் பாதை ஒன்றை கட்டியது
அவன் வாயிலாய் ஏங்கியிருந்த புலனுணரவுடைய
அனைத்தையும் தொட்டது. 92 - 95

இவ்வரிகளில் மன்னர் அஸ்வபதி யின் வாயிலாய் அனைத்துயிர்களும் தெய்வமாதாவின் அருளொளியைப் பெற்றது குறிப்பிடப்படுகிறது. 87-95 வரிகள் அன்னையாராலும், ஹ்ரதாவாலும் தியானம் செய்யப்பட்டு, ஒவியமாக வரையப்பட்டுள்ளது. இக்காண்டத்தின் 2ம் ஒவியம் இது.

தெய்வீக அன்னையிடமிருந்து சக்தி, ஒளி, ஆனந்த பரவசம் இவற்றைத்தாங்கி வந்த அந்த ஒளி தன்னை ஓர் ஒளிக்கற்றையாக்கிக் கொண்டு ஒரு பொன்மயப் பாதை மூலமாக அஸ்வபதி மன்னரை இடைநிறுத்தி, இங்கே மன்னுலகில் அவ்வொளிக்காக ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் புலனுணரவு கொண்ட அனைத்தையும் தொடுகின்றது. இந்த ஏக்கத்தின் காரணம் பிரிந்துபட்டதனால் வந்தது.

இவ்வரிகள் மற்றுமோர் உண்மையை அதாவது, யோகசாதனையில் குரு ஓர் இன்றியமையாத அம்சமாக செயல்படுகிறார் என்பதுவும், நேரடியாக ஒருவன் சக்தி, ஒளி, ஆனந்த பரவசம் இவற்றைத் தாங்க இயலாது என்பதுவும் சாதகர்க்கட்டு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இக்கருத்து “மேலிருந்து வரும் அனுமதிக்கும் கீழிருந்து எழும் அழைப்பிற்கும் இடைநின்று செயல்படும் ஆற்றல் தெய்வங்களையின் சாந்தியமும் சக்தியுமே ஆகும். மனித முயற்சியன்று, தவமன்று, அன்னையின் சக்தி ஒன்றே முடியைப் பிளந்து, திரையைக் கிழித்து, பாத்திரத்தை உருவாக்கி, இருஞம், பொய்மையும், மரணமும், துயரமுமாக உள்ள இப்புலியிடை உண்மையையும், ஒளியையும், தெய்வ வாழ்வையும், ஆனந்தத்தையும் கொண்டு வர முடியும்” என “அன்னை” என்ற நூலில் பகவான் கூறும் கருத்துக்கள் நினைவிற்கு வருகின்றன. இங்கும் தவயோகி மன்னர் அஸ்வபதி இடைநின்று அன்னையவளின் சக்தியை உயிரினங்களுக்குள் இறங்கச் செய்கிறார் என்பது காட்டப்படுகிறது.

இங்கு longing sentient things என்ற வார்த்தைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. ஏனெனில் மனிதன் மட்டுமே இவ்வுலகின்கண் இறைவனுக்காக, இறைஉணர்வின் இறக்கத்துக்காக ஏங்கித் தவிக்கவில்லை. புலனரிவுடைய அனைத்துமே -- அதாவது ஓரறிவு கொண்ட ஜீவராசிகளிலிருந்து படிப்படியாக உயிர்வாழ் இனங்கள் யாவுமேதான் முன்னேற, உய்வுடைய தாபமும் தவிப்பும் கொண்டு வாழ்கின்றன. இதையே நாம் புத்தகம் 1ன் 3ம் காண்டத்தின் முதல் வரியாகக் காண்கிறோம்: “புவியின் பெருவிருப்பொன்றே அவள்தனை அழியும் மானிடப் பிறவிதனை ஏற்குமாறு தூண்டியதாமே”. “தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற பொன்மொழிக்கு அர்த்தமாக விளங்குகிறார் மன்னர். அதன் விளைவுகள் என்ன என்பதை அடுத்து வரும் வரிகளில் காணப்போகிறோம்.

ஓருகணப்போதே கண்ட அனைத்து அழகின் இன்பச்சுவை
பிரபஞ்சச் சுழலின் நிலையாமையைத் துடைத்தமித்தது.
ஓர் இயற்கை தெய்வீக இதயம் கொண்டு துடித்துக்
கொண்டிருப்பது
உணர்விலாப் புவியின் கண்ணே உணரப் பெற்றது
அது(அவ்வுணர்வு) சுவாசித்தலை ஒரு மகிழ்வான
மர்மமாக்கியது.

96 - 100

இவ்வரிகள் மன்னர் பெறுகின்ற மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. படைப்பு பற்றி அவர் கொண்டிருந்த எதிர்மறையான கருத்துக்கள்

அறவே திருத்தியமைக்கப்பட்டு விட்டன. ஒருகணப் பொழுதே பெற்ற தரிசனத்தின் இன்பம் அவருக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக்கி விட்டதை உணர்கிறார்.

மோட்சநிலையில் நிற்கும் யோகிக்கு அவர் இருக்கின்ற உலகம் உணர்வற்ற நிலையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகத் துலங்குவதால்தான், உலகை தெய்வத்வத்தின் இருப்பிடமாகக் கருத முடியாமல் போய் விடுகிறது. ஆனால் மோட்சநிலையின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து, உண்மையான ஞானம் கைவரப் பெற்று, தெய்வமாதாவின் தரிசனமும் கிட்டி விடவே மன்னரின் உணர்வுநிலை முழுவதும் காட்டப்படுகிறது. அந்நிலையில் எல்லாவற்றிலும் இறையைக் காணும் மன்னரின் பரி பக்குவ நிலையும், இயற்கை முழுவதும் தெய்வீகத்தால் நிரப்பப்பட்டு, அனைத்துமே அதனால் துடித்துக் கொண்டு இருப்பதையும் அவர் உணர்கிறார் என்பதுவும் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே தெய்வீகத்தால் நிறைந்துள்ள பூமியின்கண் இருந்து கொண்டு அவர் விடும் ஒவ்வொரு முச்சுமே, வாழ்கின்ற வாழ்க்கையின் மரமத்தை விடுவிக்கின்றது — அதாவது தெய்வீகம் இங்கு மலர்வதே உலக வாழ்க்கையின் அர்த்தம். உலகின் நிலையாமை என்பது வீணாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டவொன்று என்பது முக்தியை கைவிட்டால் கிடைக்கப் பெறும் உண்மையாகும்.

துன்பச் சிலுவையை மகிழ்வோடு சமக்கும் அன்பு
உலகத் துன்பத்தை நிறைஇன்ப அமைதி ஒழுக்கமுறையால்
(சீர் செய்து)

முடிவுறா நீண்ட காலத்தின் பாரத்தை மகிழ்வறச் செய்தது
கடவுளின் கழிபேரின்பத்தின் இரகசியம் கைவரப் பெற்றது.

101 - 104

* Eudaemonised – It is an unusual word. It is a word comes from ancient Greek. இதன் முதல் பத ஒலி “eu” என்பதன் அர்த்தம் - “நலம் பொருந்திய”. அடுத்த பத ஒலி “daemon” என்பதன் அர்த்தம் - ஆவி-சித்துரு (spirit). இது ஷ்ரத்தாவன் அளிக்கும் விளக்கம்.

ஆனால் இங்கு நாம் காணும் மொழியாக்கம் “நிறைஇன்ப அமைதி ஒழுக்கமுறை”. இச்சொற்றொடர் வந்துள்ள இறையன்னையின் குணாதிசயமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது. Eudaemonism என்ற வார்த்தையே அகராதியில் காணப்படுகிறது. பகவான் அதனை விணைச் சொல்லாக பயன்படுத்தி இருப்பதாகக் கருதி, அன்னை உலகைத் தன் நிறைஇன்ப அமைதி ஒழுக்கமுறையால் சீர் செய்வதாக அர்த்தம் தரப்பட்டுள்ளது. வேறு

அர்த்தம் இருந்தாலும் அன்பர்கள் அதனையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டப்படுகிறார்கள்.

மறுபடியும் நமக்கு அந்த இறங்கி வருகின்ற தெய்வீகஅன்னையின் பெருமை பற்றி கவி சொல்கிறார். உலகத்துன்பங்கள் சிலுவையாக சித்தரிக்கப்படுகின்றன. அதனைச் சுமப்பவளாகவும், தனது நிறைஇன்ப அமைதி ஒழுக்கமுறை கொண்டு அதனை சீர் செய்யபவளாகவும் அவள் வருகிறாள். அதன் காரணமாக இவ்வுலகில் கடவுள் (தருகின்றவை) கழிபேரின்பம் என்ற இரகசியம் புலப்பட்டு, வாழ்க்கையும் கொண்டாடப்படுகின்றது.

பின்னால் புத். 6 காண்.1 வரிகள் - 56-62லும் நாரதர் பூவுலகிற்குள் இறங்கி வரும் பொழுது தான் இசைக்கின்ற பாடல்களின் கருத்தாக இம்மாபெரும் உண்மைகளையே, அவற்றை உணர்ந்தவாறே, பாடி வருகிறார் என்று பகவான் காட்டுகிறார். அவ்வரிகள்:

He sang of the Truth that cries from Night's blind deeps,
And the Mother-Wisdom hid in Nature's breast
And the Idea that through her dumbness works
And the miracle of her transforming hands,
Of life that slumbers in the stone and sun
And Mind subliminal in mindless life,
And the Consciousness that wakes in beasts and men. p.416

பரம்பொருளான அன்னை இறங்கி வரும் சுவடு தெரிந்தவுடன் நிகழ்பவை சொல்லப்படுகின்றன. இங்கு நாம் கடவுள் என்று சொல்லி, வழிபட்டு வருகின்ற ஒன்றை விட மேம்பட்ட ஒன்று இருப்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது - கடைசி வரி. அதை இப்போது உணர்ந்து கொண்டுள்ள மன்னருக்கு, வருகின்ற அச்சக்கி மனித வாழ்வுக்கு எவற்றையெல்லாம் செய்கின்றது என்பதை இவ்வரிகள் சொல்கின்றன. கடைசி வரி அனைத்து கடவுளரையும் (Overmind Gods) விஞ்சி நிற்கும் The Supreme Mother(Presence) ஒன்றுளது என்பது நமக்குக் காட்டப்படுகின்றது.

புத்தகம் 1ன் 4ம் காண்டம் இரகசிய ஞானத்திலும் இதனை ஒத்த கருத்தை பகவான் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

“பிள்ளைக் களியாட்டமாகத் தோன்றும் உலக லீலையில் திட்டமொன்றுள்ளது, தற்செயல் போன்றுள் இப்பெரும் ஆடலில் அன்னையின் குறிக்கோள் பொதிந்து உள்ளது. முதன்முதல் இங்கே உயிரது முளைத்த ஆதிவிஷயற் பொழுதிலிருந்தே அவளது நோக்கம் இதுவே ஆகும், இந்த இடையறா சங்கற்பத்தினை தனது லீலையால் பொதிந்து வந்துள்ளாள்..”

(மொழிபெயர்ப்படு திருமதி விஜயா சங்கரநாராயணன்)

சக்தியின் ஆற்றல் ஒன்று உலகை அடை காத்தது;
ஓர் உணர்வுநிலை தன் வியத்தகு முகப்பை வெளிக் காட்டியது
எதையும் மறுக்காது அனைத்தையும் கடந்து சென்றது:
வீழ்ந்துபட்ட(இயலாமை கொண்ட) நமது சிரங்களுக்கு மேலே
(அதன்)தடையில்லா பரவசமளிக்கும்
ஆற்றலை அவன் உணர்ந்தனன்.

110 - 114

அர்த்தம் செறிந்த வரிகள். மிக அருமையானதோர் உவமையை பகவான் இங்கு சித்திரிக்கின்றார். வருகின்ற அந்த சக்தியின் ஆற்றல் தாய்க்கோழிக்கு உவமையாக சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். குஞ்சானது வெளிவரும் வரை தாய்க்கோழி அடை காப்பது போல, படைக்கப்பட்ட உயிரினங்கள் கடைதேறும் வரை அந்த சக்தி அடை காப்பது போல் பத்திரமாகக் காத்து, வேலை செய்யும். இப்போது அதற்கான உணர்வுநிலை மன்னருக்கு தனது அதிசயக்கத்தக்க முகப்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அந்த உணர்வுநிலை மோட்சமடைய விரும்புவோரைப் போல் நேதி தத்துவத்தை ஏற்காது, எல்லாவற்றையும் அனைத்து - இதி தத்துவம் - ஏற்றுக் கொள்வதோடு, அவை யாவற்றையும் கடந்தும் செல்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் மன்னர்தெள்ளென உணர்கிறார். கையறுநிலையில் வீழ்ந்து விட்ட மனித ஆன்மாக்களுக்கு அழியாதவொன்று இருப்பதையும், அதுதருகின்ற ஆனந்தமளிக்கும் பலத்தையும் அவர் உணர்கிறார். இது அழிக்கின்ற பலமல்ல. அழிப்பது போல மாயத்தோற்றும் தருகின்ற, ஆனால் இடையறாது ஆக்கம் தரும் ஒன்று. பரமமெய்ம்மையின் - சக்தி, உணர்வுநிலை (Consciousness) பற்றி நாம் அறிகிறோம். அதனுடைய முகப்புத் தோற்றமே அனைத்தையும் கடந்து செல்வதாய் அறிகிறோம். இந்த கருத்தினை ஒத்த வரிகளை பகவான் புத்.1ன் 5ம் காண்டத்தில் கூறியிருக்கிறார்:

மூவுலகங்களின் எல்லைதனில் மறையியல் சக்தி ஆட்சி புரிவாள் உ.களெல்லை கடந்து அப்பால் நுழைவாயினிலே

காவல் இருப்பாள்
கடவுளர் கூட்டம் அலைமோதி வருகையில் அவர்களை ஏற்று
அவர்தம் அரிய பண்புகளையெலாம் உலகினுக்கேற்ப
பக்குவம் செய்து வழங்கிடுகின்றாள்.. . . .
அந்த மறையியல் சக்தியின் பின்னே சொல்லுக்கெட்டா
சாந்தித்யங்கள்

பொலியும் பண்புதனை அறிந்தனன் யோகி..

(மொழியெய்ரப்பு - திருமதி விஜயா சங்கரநாராயணன்)

என்றும் இறவா உண்மை தோன்றியது, நிலைத்து நிற்கும்
(அமைவு) சக்தி

இங்குள்ளவற்றை தோற்றுவித்ததும் பின்

அழிவித்ததுமான (அச்சக்தி),

எல்லா வலிவு கொள் கடவுளர்களின் அன்னை(யே)

யார்(அவள்), இடை நிற்பவள், மன்னை முற்றானதோடு

இணைத்தனள்.

115- 118

இதுகால், சக்தி என்றும், எல்லாம் கடந்த அன்னை என்றும் காட்டப்பட்டு வந்தவள் இங்கே The Mother என்று குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறாள் என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இவ்வாறு உணர்வு பெற்றுள்ள நிலையில் மன்னருக்கு என்றும் இறவா உண்மை தெரிய வருகிறது. அதாவது அவர் முன்னால் தோன்றியிருக்கும் சக்தி, ஐகன்மாதா ஒப்புயர்வற்ற தெய்வத் திருவருதான் (THE SUPREME) அவளே இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம். அவளே எல்லாவற்றிற்கும் அன்னையாய் இருந்து கொண்டு, இங்குள்ளவற்றை நடத்திச் செல்கிறாள்.

எல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவள், தன்னிலிருந்தே அனைத்தையும் தோற்றுவித்தவள், தோன்றியவை அழிவற்ற போதிலும் நிலைத்து நிற்பவள் - இம்மூன்றும் அன்னையின் 3 தெய்வீகநிலைகள். மன்னையும் விண்ணையும் இணைக்கின்ற இடைத்தூதியும் அவளே. தவிர, நம் அகத்தையும், புறத்தையும், ஒரு மனிதனுக்கும் இன்னொரு மனிதனுக்கும், மனிதனுக்கும், இயற்கைக்கும், இன்னது, இன்னாதது என இப்படிப் பல இணைப்புகளை சாத்தியமாக்குபவள் அவள். mediator - என்ற இந்த வார்த்தை mediator என்ற வார்த்தையின் பெண்பாலாகும். இரண்டு குழுக்களுக்கிடையே பேச்சு வார்த்தை சுமுகமாக நடக்கச் செய்து, காரியங்களை இசைவோடு நடத்திச் செல்பவர் என விளக்கமளிக்கிறார் ஷ்ரத்தாவன். இங்கு இறைவனுக்கும் மன்னிற்கும் இடையே சுமுகமான உறவை வளர்ப்பவள்.

பகவானின் “அன்னை” - பக்கம் 36 - 37. “தெய்வ அன்னைக்கு மூன்று நிலைகளுண்டு. நம்மையும் இப்பிரபஞ்சத்தையும் தாங்கி நிற்கும் சித்சக்தியுடன் ஒன்றும்போது அவற்றை நாம் உணர முடியும். உலகாத்தீ நிலையில், ஆதி பராசக்தியாய் அவள் உலகங்களுக்கு மேலே நின்று, பரமனின் வெளிப்படாத என்றுமள இரகசியத்துடன் படைப்பை இணைக்கிறாள். உலகளாவிய நிலையில் விஸ்வேஸ்வரியாய் உலகுயிர்களையெலாம் படைத்து, உலகின் அனந்த சக்திகளையும் இயக்கங்களையும் தன்னுள் கொண்டு, தான் அவற்றுள் உறைந்து அவற்றைத் தாங்கி நடத்துகிறாள். ஜீவேஸ்வரியாய், மேற்சொன்ன இருபெரு நிலைகளின் சக்திகளையும் தன்னுட்ட கொண்டு, அவற்றை நாம் அறியும்படி நம் அருகில் கொணர்ந்து, மனிதத் தன்மைக்கும் தெய்வ இயற்கைக்கும் இடையில் பாலம் அமைக்கிறாள்”.

இங்கு undying Truth and enduring Power - (வரி 115ல்) என்ற இரு வார்த்தைகளும் கவனிக்கத் தக்கவை. படைக்கப்படுகின்ற பொருட்கள் அத்தனையும் மாண்டு போகக் கூடியவை. ஆனால் அப்பொருட்களைப் படைக்கின்ற சக்தி மரிக்க இயலாவொன்று. மீண்டும் மீண்டும் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும் அழிவற்ற உண்மை, பரமமெய்ம்மை அது. அது போலவே, enduring Power என்பதுவும் அழிக்க முடியா ஆற்றல். தோன்றும் பொருட்களுக்கு ஆற்றல் குறைந்து கொண்டே வருவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். ஆனால் இந்த ஆற்றலுக்கோ சக்தி குறைவுபடுவதென்பதே கிடையாது. அமைவுறு என்றது எஞ்ஞான்றும் ஒரே நிலையில் ஒரே தன்மை கொண்டதாய் அமைந்துள்ள ஆற்றல்.

விடுகதை முடிவற்றது அதுவே நம்மை ஆண்டு வந்த
இயல்பின் இருள்,
முகமுடியாய் இருந்த முற்றறியாமை எடுக்கப்பட்டு
கிழித்தெறியப்பட்டது;
பொருட்களிலிருந்து அதன்* தவறு செய்கின்ற மனத்தின்
பண்பு களையப்பட்டதோடு
அதன் திரித்துரைக்கும் விருப்பின் சோர்வான மனப்பாங்கும்
விடுவிக்கப்பட்டது. 119 - 122

*முற்றறியாமையின் காரணமாக மன்னர் தெய்வீகஅன்னையின் முன் நேருக்கு நேர் நிற்கிறார். அன்னையின் தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றதனால் எல்லா நிலைகளிலும் அஞ்ஞான இருள் ரூபாயிலிருக்கும் தனமையிலிருந்து அவர் அறவே மாற்றமடைகிறார். இப்பொது தனது அடுத்த அடியை/ செய்யப் போகும் அல்லது

செய்ய வேண்டிய செயல் பற்றி கொண்டிருந்த ஐயம் முற்றிலும் நீங்கப் பெற்றவராய் இருக்கிறார்.

பொருட்களைப் பற்றி மனம் கொண்டிருந்த, அவை யாவும் மாயை என்ற தவறான எண்ணம் நீங்கப் பெற்றவராய் மன்னர் விளங்குகிறார். முற்றும் அறிவுற்ற தன்மையில் (Nescience) இருக்கும் போது அறிவும், மனமும் அவற்றிற்கே உரிய மந்தமான தன்மை கொண்டே இயங்கும். பொருட்களைப் பற்றிய முழு அறிவு/உண்மை மறைந்து நிற்கும். முற்றுமான உண்மை மறைக்கப்பட்டு விட்ட தன்மையால், அரைகுறை அறிவு கொண்டு மனம் புரிந்து கொள்வது அனைத்தும் தவறாகவே இருக்கும். இதுதான் இன்றைய மனிதனின் தன்மை. தெய்வீக அன்னையின் வெளிப்பாடு இதனை நீக்குவது சொல்லப்படுகிறது.

அடுத்து வரும் வரிகளில் காணப்படுவது - புறத்தே காணப்படுபவையின் இயல்பும் அவள் இடை வந்ததால் அவற்றின் மாற்றமும்.

அனைத்தையும் காணும் அவளின் பார்வையால் ஒளியுறப்
பெற்றதால்
ஞானமும் அஞ்ஞானமும் இனியும் கடுமுயற்சி கொள்ள வேண்டியதில்லை
ஒன்றிற்கொன்று தீவிர எதிர்வினையாக இனிமேலும் இருக்க வேண்டியதில்லை,
உலகின் சூழ்ச்சியில் எதிர்ச் செயலாற்றுகின்ற துருவங்கள்,
தமது இருமை கொள் திரை கொண்டு மாயையைத் தினிக்கின்றன

அவற்றினுடை தோற்றங்களை நமக்கும்

அவருக்குமிடையே ஏறிகின்றன.

123 - 128

கடைசி மூன்று வரிகள் தற்போதய உலகின் நிலையை எடுத்துச் சொல்கின்றன. முதல் மூன்று வரிகள் மன்னருடைய அன்னையை தரிசித்த பிறகு காணப்படும் நிலையை எடுத்துச் சொல்கின்றன. நாம் அறிவோம் இந்த உலகில் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் இருதுருவங்களாக இருந்து கொண்டு இடைவிடாமல் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை. ஒன்றிற்கொன்று எதிராகவே வேலை செய்து கொண்டும் இருக்கின்றன. மேலும் அவை அந்த ஒன்றினை(இறையை) அறிய வேண்டுமானால், ஒன்று உலகத்தைப் பற்றிய அறிவினை(உலக உறவை) விட்டுவிட வேண்டும் அல்லது உலகைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு அதனோடு (உறவு கொண்டு) ஒன்றித்து விட்டால் அந்த ஒன்றினை(இறையை) விட்டுவிட வேண்டும் என்பதாக (மனிதனைக் கட்டுப்படுத்த) இருந்தை

கொண்ட ஒரு மாயவலைதனைப் பின்னி, பற்பல தோற்றங்களை இங்கே வீசியிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் சாவித்ரியை முதன்முதலாகப் பார்க்கும் பொழுது சத்யவான் கூறுகின்ற உரை நினைவுக்கு வருகின்றது:

I looked upon the world and missed the Self
And when I found the Self, I lost the world.

p.407

ஆனால் இங்கே இப்போது மன்னரின் பார்வை அவளால் ஒளியுறப் பெற்று, அனைத்தையும் ஒன்றேயென உணரும் தன்மை கைவரப் பெற்றதால், அம்மாயை நீங்கப் பெற்றவராய் இருக்கிறார்.

உயர்ஞானம் அருகுள்ளது, அதன் இயற்செயல்பாடுகளினால்
மறைக்கப்பட்டுள்ளது,
இந்த இருண்ட உலகையே தனது மேலங்கியாகக் கொண்டுள்ளது.
எந்தவொரு உயிர் வாழ்வுமே குறிக்கோளற் வீழ்ச்சியாகத்
தோன்றவில்லை,
இனியும் நிர்வாணமொன்றே முற்றுமான விடுதலை ஆகாது.

129 - 132

இவ்வரிகளில் மன்னர் அறிந்து கொண்ட உயர்உண்மைகள் காட்டப்படுகின்றன. மன்னர் மேலும் தெளிவு பெறுகிறார். மீண்டும் ஒருமுறை முக்தியடைவது என்பது முற்றுப் பெற்று விட்ட நிலையல்ல என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. மூன்று உண்மைகளை மன்னர் அறிந்து கொள்கிறார்.

1. உயர் ஞானம் என்ற வடிவில் தெய்வீக அன்னையே அருகில் இருப்பதாக. ஆனால் மேலங்கியைக் கொண்டு நாம் ஒரு பொருளை மறைத்து விட்டு, உண்மையான பொருள் உள்ளே இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பது போல உலகம் இயங்குவதற்கான செயல்பாடுகளினால் அந்த ஞானம் தன்னை மறைத்துக் கொண்டுள்ளது.

2. இங்கு உருவாகி வந்துள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளுமே இலக்கற்ற, அதாவது இறந்துபட வேண்டும் என்ற வீழ்ச்சியை வாழ்வாகக் கொண்டிருக்கவில்லை (அனைத்திற்கும் ஒரு காரண காரியம் உள்ளது).

3. மனிதனுக்கும் மோட்சம் அடைதல்தான் சிறந்த வழி என்பது இல்லை. அவன் ஆன்மாவினுக்கான விடுதலை அது இல்லை. மாறாக, எங்கனம் ஜடமானது விழிப்புற்றுக் கொண்டே வந்து, இன்றைய நிலையில் மனம் கொண்ட மனிதனாக மலர்ந்துள்ளதோ, அங்கனமே நிர்வாண நிலையையும் கடந்து சென்றால், எட்ட

முடியாவொன்றை எட்டி விட முடியும். அத்தகையதோரு வழியை உயர்ஞான அன்னை அளிப்பாள் என்று நம்பிக்கை கொண்டு நிற்கிறார்.

பெரும் ஒளி ஒன்றே குறிக்கோளாய்க் கொள்ளப்பட்டது, ஆயின் அப்பால் தொலைவில் சொல்லுதற்கரிய சூரியப்பாதைகள் சுடர்கின்றன:

என்ற வரிகளை நினைவு கூர வேண்டுகிறேன்.

மறைக்கப்பட்ட கூற்று புலனாகியது நெடுங்காலமாய்

தேடிய குறிப்பு,

நமதான்மா பிறப்பெடுத்ததன் அர்த்தம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது, குறையுடை சர்ரத்தினுள்ளும் மனத்தினுள்ளும்,

சடத்தின் நன்மை தீமை அறியும் நேர்மை உணர்வற்றதினுள்ளும் அழிந்துபடும் பெருமையற்ற வாழ்வினாடும் செல்லுமாறு

சபிக்கப்பட்டது. 133 - 137

கூற்று - காவியத்தில் பகவான் எந்த இடத்தில் இச்சொல்லைப் (Word) பயன்படுத்தி இருந்தாலும் அது மூலத்திலிருந்து படைப்பு தோன்றிய போது, படைப்பதற்கு ஆணையாக வெளிப்பட்ட ஓற்றைச்சொல்லையே குறிப்பிடும். இரகசியமான இச்சொல் மிக்க ஆற்றல் கொண்டது என விளக்கமளிக்கிறார் ஏர்த்தாவன். நெடுங்காலமாய் - இதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் கொள்ளலாம். முதலாவது, மனித உயிர் தோன்றிய காலம்(நாள்) தொட்டு. இரண்டாவதாக. மன்னரின் நீண்ட தவம்/யோகம். மஹாபாரதத்தில் காட்டப்பட்டிருப்பது 18 ஆண்டு கால தவம். படைக்கின்றதும், படைத்ததை மாற்றக் கூடியதுமான ஆதி சொல்லை ஆணையிடுவது அந்த Mother Might என்பதை அறிந்து கொண்ட பின்பு மன்னருக்கு பன்னெடுங்காலமாக தான் தேடிக் கொண்டிருந்த, பிழைப்பட்டுள்ள இவ்வுலகைத் திருத்த வழி என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. அவள் ஆணையிட்டதனால், ஆன்மாக்கள் பிறந்துவருமாறு விதிக்கப்பட்ட இடம் நிறைவுற்றதாக அமையாமல், இரட்டைநிலைகளாய் திரிந்து, குறை கொண்ட உடல், குறைகொண்ட மனம், உணர்வு வீழ்ச்சியற்ற நிலை, பெருமை தராத அழிந்து போகக் கூடிய வாழ்வு என ஒரு சாபமே போல் அமைந்து விட்டதையும், இவை அனைத்துமே திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டதே அவருடைய கேள்விக்கான விடை..

பரந்து விரிந்தகன்ற வெற்றுவெளியில் பேரிதயம்

ஓன்று உணரப்பட்டது,

வெள்ளிய ஆன்ம ஊற்றுகளினின்று கனலுகின்ற ஓர் அங்பு
ஆழ்ந்த அஞ்ஞானத்தின் துயரங்களைத் துடைத்தழித்தது
அவளின் ஆழிவிலாப் புன்முறுவலில் துன்பங்கள்
தொலைந்து போயின.

138 -141

இவ்வரிகளில் மன்னரின் தேடுதலுக்கான விடை மிகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகின்றன. அது எங்கிருந்து கிடைக்கப் பெற்றது என்பது 139ம் வரியில் சொல்லப்படுகிறது.

141ம் வரி நமக்கு அன்னையாரின் சிறுநகை கொண்டமெந்த புகைப்படத்தை நம் மனக்கண்ணில் கொண்டு வந்து நிறுத்தத் தவறவில்லை அல்லவா? ஆம்! அவள் கொண்ட அமரத்துவப் புன்னகையில் நம் எல்லாத் துன்பங்களும் தொலைந்துதான் போகின்றன. இவ்வரிகளுக்கு ஹாதாவின் ஓவியம் உள்ளது.

இத்தெளிவு அவருக்கு, மண்ணுலகில் தோற்றமும், வாழ்வும் வெறுமையாகவும், பரந்தும், மோனமானதுமாகத் தோன்றிய உணர்வை முற்றுமாக மறையச் செய்து விடுகிறது. இப்போது அந்த இடத்தில்(உணர்வில்) தோன்றுவது ஒரு பேரிதயம். அதன் ஊற்றுக்களிலிருந்து பொங்கிப் பெருகி வரும் அன்பு. அந்த அன்பு ஆதிகாலம் தொட்டு வருகின்ற அஞ்ஞானத்தால் விளைகின்ற, விளைந்த, இனி விளையப்போகும் துயரங்களைத் துடைத்தழித்து விடுகிறது. இங்கு சொல்லப்படும் “வெள்ளிய” என்ற பதம் தூய்மையையும் (Purity), ஒன்றினைந்த (Integrality), பரிபூரணமான தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அப்பாற்பட்டதிலிருந்து வாழ்வொன்று வளர்ந்து ஈங்கு
இறப்பை வெல்லும்;
தவறு செய்வதென்பது இனிமேலும் மனதின் இயற்கை இல்லை
எங்கனைத்தும் ஒளியும் நேயமும் கொண்டிலங்குகிறதோ
ஆங்கு தவறு வருவதற்கிடமில்லை.

142 - 144

மன்னருடைய நம்பிக்கை மேலும் வளர்வது சொல்லப்படுகிறது. அவளின் வருகையால் பிறிதோர் விதமான வாழ்வு இங்கு வரப் போவது உணரப்படுகிறது. அங்ஙனமாயின், அதனால் ஏற்படப் போகும் திருவருமாற்றங்களும் காட்டப்படுகின்றன.

அஸ்வபதி மன்னர் இப்போது (நடக்கப் போவதாகக்)காண்பது - வேறொருவித வாழ்க்கை, பூமி அறிந்திருக்காத வாழ்க்கை (இறப்பை வெல்கின்ற வாழ்வு) அப்பால் துலங்கும் ஒன்றிலிருந்து வரவும், வந்து வாழ்வை வெல்லப் போவதையும். இரண்டாவது வரிக்கு ஒப்பான வரிகளை நாம் காவியத்தின் இறுதியில் சாவித்ரிக்கு வரமளிக்கும் தெய்வீகனும் சொல்வதைக் காணலாம்:

"And even darkened mind quiver with new life
 And kindle and burn with the Ideal's fire,
 And turned to escape from mortal ignorance."

p.710

இப்போது நாம் கொண்டுள்ள, சர்வ சாதாரணமாக தவறு செய்கின்ற மனமானது, அவளின் பிரசன்னத்தில் மறைந்து போவதையும், அதுபோலவே, அவளின் ஒளியிலும், அன்பிலும் தோய்ந்த இடத்தில் தவறுகள் வருவதற்கு இடமேயில்லை என்பதையும் மிகத் தெளிவாகக் காண்கிறார்.

உருவற்றவை உருக்கொண்டவை எல்லாமும்
 அவளில் இணைந்தன:
 எல்லையற்ற பேரளவு ஒரு பார்வையால் மீறப்பட்டது,
 திருமுகமொன்று ஒருங்குதிரண்டு முடிவற்றதை திரை
 விலக்கிக் காட்டிற்று. 145 - 147

இப்போது நாம் இவ்வரிகளில் காண்பது, அஸ்வபதி மன்னர் அவளின் உருவைக் காண்கிறார் என்பதை.

வடிவமற்றும், வடிவங்களிலும், வடிவங்களைத் தாண்டியும் துலங்குபவள், மன்னருக்காக ஒரு வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்துள்ளார். உருவற்றவை உருக்கொண்டவை என்பது எதிர்மறையானவை. தெய்வீக அன்னையிடம்தான் எதிரமறையானவை எல்லாம் ஒன்றிணைய முடியும். அது பிரிவற்ற, ஒன்றேயான தன்மை. இங்கே நாம் காண்பவை யாவுமே அவள் வெளிப்பட்டு வர சித்தம் கொண்டதால் வந்தவையே. அனைத்தும் அவளுள்ளேயே இருந்தன, வெளிப்பட்டன, திரிபடைந்தன, பின் அவை தன்னின் பிளவுபட்டு விட்ட போக்கினை உணர்ந்து, ஒன்றவும் விழைகின்றன. ஆக, அனைத்துமே அவளிடமே குடிகொண்டுள்ளன என்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது. அவளின் ஒற்றைத் திருநோக்கு விவரிக்க முடியாத எல்லைகளை (தொலை தூரங்களை)த் தாண்டிச் செல்கிறது.

இத் தெய்வீகஅன்னை அவளின் திருமுக மண்டலத்தின் ஒரு வரிவடிவை மட்டுமே மன்னருக்குக் காட்டுகிறார் என்பதை பகவான் சொல்லியிருந்தார். அது புத்.2ன் 14ம் காண்ட இறுதியில், He saw a mystic outline of a face. என்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கும். இங்கே முற்றிலுமாக அத்திருமுகம் காட்டப்படுவதைத் தான் பகவான் a face என்று மிகத் துல்லியமாகக் கூறுகிறார்.

அவளின் திருமுகமண்டலம் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவது, மானுடக் கண்களுக்குத் திரையிட்டு மறைக்கப்பட்டிருந்த முடிவற்றதை. அதாவது படைக்கப்பட்டவை மட்டுமே கண்ணுக்குத் தெரியும்

என்ற நிலை மாற்றப்பட்டு, முடிவில்லாத அனந்தம் மறைத்து வைத்துள்ளவை, இனிவெளிப்படப் போகின்றவை, அவற்றின் சாத்தியக்கறுகள், ஏன் எல்லாமுமே அந்த யோகிக்குக் காட்டப்பட்டு விட்டன.

(களிப்பு) விவரிக்கவொண்ணாதபடி அவளது அவயவங்களில் அவதரித்து வர எல்லைகளற்றதோர் களிப்பதனை குருட்டுலகின் வலிவுகள் ஆவலுற அவளது அழகின் திருவுடல் பரவசக்கடல் கண்ட நிலவென ஆயிற்று. 145 - 150

இவ்வரிகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு படித்தால் அர்த்தம் நன்கு புலனாகின்றன.

குருட்டுலகின் வலிவுகள் அளவுக்கடங்கா களிப்பதனை ஆவலுற (அக் களிப்பு) விவரிக்கவொண்ணாதபடி அவளது அவயவங்களில் அவதரித்து வர

அவளது அழகின் திருவுடல் பரவசக்கடல் கண்ட நிலவென ஆயிற்று.

நமது குருட்டுலகின் சக்திகள், எப்போதுமே மறைந்து போகாத (நிலைத்த) ஆனந்தத்தைத் தான் வேண்டி நிற்கின்றன. அத்தகையதோர் மகிழ்ச்சிவிவரிக்கவொண்ணா திருவருக்கொண்ட அவளது அவயவங்களில், அவளது அழகின் திருவுடலில் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. உலகம் ஏங்குகின்ற பொங்கிப் பாயும் மகிழ்ச்சியை அவள் கொண்டு வருகிறாள் என்பதும், உலகு அடைகின்ற மகிழ்ச்சியில் அவள் பூரணநிலவினைக் கண்ட கடல் போல் அவள் மகிழ்வுறுகிறாள் என்பதுவும் இதன் அர்த்தம்.

இந்த “ooned” என்ற வார்த்தையை வினைச்சொல்லாக எடுத்துக் கொள்ளும் போதில், தெய்வ அன்னை வெளிப்பட்டு வருகின்ற காட்சியில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறது இப்பூமண்டலம். அதாவது அதன் பிரதிநிதியான மன்னருக்கு அக்காட்சி கிட்டுகின்றது. அதனைக் கண்ணுறுகின்ற தெய்வமாதா கொள்ளும் மகிழ்ச்சியே இங்கு காணும் கடைசி வரி. முழுவதுமாக அவள் கொள்ளும் சந்தோஷத்தை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. மா.பு.பண்டிட் தரும் விளக்கம் இது. அதேசமயம் நான் கண்ட பேருண்மை, மன்னுயிர் கொள்ளும் ஆனந்தம் கண்டு மாதா களிபேருவகை அடைவதாகக் காட்டும் கவியின் கற்பனை இங்கே கொடி கட்டிப் பறப்பதாக. இதில் யாருடைய இன்பம் பெரியது? பதிலை உங்களிடமே விட்டு விடுகிறேன்.

ஷ்ரத்தாவன் அளிக்கும் விளக்கம் சற்றே மாறுபட்டுக் காண்கிறது. அதாவது, உலகில் காணப்படும் அனைத்து பொருட்களும் ஏதோவோர் பேரின்பத்தைத் தேடிக் கொண்டே இருக்கின்றன. மன்னருக்கு தரிசனமளிக்கும் அன்னையின் திருவுடலானது ஒளிர்கின்ற நிலவென இருக்க, அந்த குளிர்ந்த நிழல் போன்ற ஒளியைக் காண்கின்ற இவ்வுலகமானது கட்டுக்கடங்கா களிப்பில் முழுகுகிறது. இரு அரத்தங்களுமே பொருத்தமானவையாகவே உள்ளன.

கட்டுரையில் காணப்படும் சாவித்ரி வரிகளை மொழியாக்கம்
செய்திருப்பவர் கட்டுரை ஆசிரியரே.

பகவான் ஸ்ரீஅரவிந்தர் பாண்டிச்சேரிக்கு வந்த நாளான ஏப்ரல் 4ம் தேதியைக் கொண்டாடும் விதமாக திரு.வரதராஜன் மற்றும் ஷ்யாமளா அவர்கள் ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தனர். ஷ்ரத்தாவன் அவர்கள் அதில் கலந்து கொண்டு அனைவருக்கும் இனிப்புகளை வழங்கினார்.

சாவித்ரி - பன்றுகச் சத்தரம் காவியநாயகன் - சத்யவான்

ச. புவனசுந்தரி, ஆரோவில்

பகவானின் மஹாகாவியமான சாவித்ரியில் நாம் அதன் காவிய நாயகியை இதுவரை 13 கட்டுரைகளாகப் படித்து மகிழ்ந்தோம். காவியத்தில் வரும் பல்வேறு கதாபாத்திரங்களின் மூலமாகவும், காவியத் தலைவியின் வாய்மொழியாகவும் அத்தெய்வ அவதாரம் மிக விரிவாக நம் உள்ளங்களைக் கொள்ள கொண்டுள்ள சமயத்தில், யாரால் சாவித்ரி தன் அவதாரத்தின் பெருமையை, குறிக்கோளை எய்த இயன்றதோ அந்த “காவிய நாயகனை”ப் பற்றி இக் கட்டுரை காட்டவிருக்கிறது. வாசகர்கள் யூகித்திருப்பார்கள், அவர்கள் தரிசிக்கப் போவது “சத்யவான்” என்றும், வளமை போல் காவிய வரிகளைத் துணையாகக் கொண்டே இக்கட்டுரையும் அமையப் போகிறதென்றும். ஆம்! கட்டுரை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி புத்தகம் 5ன் 2ம் காண்ட வரிகளையும், புத்தகம் 6ன் முதலாம் காண்டத்தின் பல வரிகளையும் மற்றும் ஆங்காங்கே காவியத்தின் இறுதி வரை பெருமானார் சத்யவானைப் பற்றி பல்வேறு சமயங்களில் மற்ற கதாபாத்திரங்கள் வாயிலாக கூறும் வர்ணனைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுந்துள்ளது.

காவிய நாயகன், நாயகி இருவருமே பகவானால் காவியத்தின் முதற் காண்டத்திலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு விடுகிறார்கள். சாவித்ரி அக்காண்டத்தின் நடுவிலும் (186ம்வரி) கதையின் நாயகன் “சத்யவான்” காண்ட இறுதி வரியிலுமாக (342ம்வரி) வாசகர்களுக்கு அறிமுகமாகிறார்கள். நாயகியின் வெளிப்பாடு மிக கம்பீரமாக அமையுங்கால், கதாநாயகனோ வாசகர்களின் இரக்கத்தை பெறும் வகையில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான். ஆம்,

சத்யவானின் மரணவேளை நெருங்கிய தீநாள் இன்றே அன்றோ.

புத்தகாண்.1 பக்.10வரி 342

என்பதாக சத்யவான் அவனுடைய மரணிக்கும் நாளில்தான் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான். அதற்குப் பிறகு அவன்

வாசகர்கட்டு வெளித் தோன்றுவது புத்தன் “சத்யவான்” என்று தலைப்பிடப்பட்டுள்ள 2ம் காண்டத்தில். இக்காண்டத்தில், நாயகி, தான் தேடி வந்த நாயகனைக் கண்டாள் என கவி சொல்கிறார். பகவானின் காவிய வரிகள்:

ஈங்கு திரிபடைகின்ற மன்னில் முதன்முதலாக
அவள் சந்தித்தாள்
எந்த ஒருவனுக்காக அவள் இதயம் (தேடியவாறு)
இந்நீள் தொலைவு வந்ததோ.
புத்தன் காண்.2 பக்.393 வரிகள் 32-33

நாயகி ஏன் நீண்டதோரு பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்? அதுவும் அவள் இதயம் யாரையோ தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறதே, அது ஏன்? மாத்ரா தேசத்து இளவரசி நினைத்த மாத்திரத்தில் எதுவும் கிட்டி விடாதா என்ன? அரண்மனையை விட்டு வெகுதொலைவு பயணம் மேற்கொண்டாளா அந்த தவமிருந்து பெற்ற குலக்கொழுந்து? இந்தக் கேள்விகளுக்கு பதில் தெரிந்து கொள்ள நாம் சற்றே பழைய கதையைப் பார்க்க வேண்டும். நம்மால் எளிதாக காவிய நாயகி, காவிய நாயகனை அடைந்த விதத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். தேடிக் கண்டடைந்த ஒப்புயரவற்ற நாயகனுடைய சிறப்பியல்புகளை உய்த்துணர முடியும்.

மகத்தானதோரு வரத்தை பூமிக்கு அளிக்க வந்தவருடைய துணைவனும் மற்ற ஆடவரிடம் காணப்படாத குணநலன்களையும், மானுட இயல்புக்கு மாறுபட்ட உயர்தன்மைகளையும் பெற்றிருக்க வேண்டுமெல்லவா? நம் அமரகவி அவற்றை எத்துணை பாங்கோடு இக்காவியத்திலே அருளிச் செய்துள்ளார் என்பதை நாம் அறிய வேண்டாமா? எனவே புத்தகம் நான்கின் (The Book of Birth and Quest) இரண்டாம் காண்டத்தினுள் (The Birth of the Flame) நுழைய வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். நுழைந்தும் விட்டோம். அங்கு நாம் காண்பது வளர்ந்து மணப்பருவத்தை எட்டியுள்ள சாவித்ரியை.

எந்தவொரு வாழ்வமே நிறைவு பெறுவதென்பது, அந்த ஆன்மா, தான் ஏற்றுக்கொண்டு வந்த பணியை முழுமையாக நிறைவேற்றும் பொழுது தான். நம் நாயகியின் அவதார நோக்கமோ உலகை அமரத்தன்மை பெறச் செய்வதும், பூவுலகில் தெய்வீகவாழ்வை மலரச் செய்வதும். அதற்கு அவள் தேடி நிற்பது, தனக்கிணையான, அவளின் திருப்பணிக்கு தன்னையே கொடுக்கத் தயாராயுள்ள ஒர் ஆன்மாவை. சாதாரண மானுட வாழ்க்கையை, சம்சார வாழ்வை அல்ல, அவள் வேண்டுவது. தன்னைப் போலவே ஒரு

குறிக்கோளை மறைமுகமாக ஏற்றுக் கொண்டு வந்து விட்ட,
துணிவுடன் ஒருடலைத் தரித்து வந்துள்ள ஆன்மாவுடன்
ஓன்றினைந்து, அவதாரப் பணியை முற்றுப் பெறச் செய்யும்
வாழ்க்கைதனை. ஆனால் நடப்பதென்ன? கவி சொல்கிறார்:

இப்பருவத்தே பலரும் அவளோடு பழகி, நெருக்கமாக
வந்த போதும்,
.... இவ்வுலகத்தினரிடையே, சில இதயங்கள்
அவனுக்கு விடையிறுத்த போதிலும்
எவராலும் அவனுக்கிணையென சரிசமாக நிற்க இயலவில்லை
ப.365 வரிகள் 241-242

அதோடு மட்டுமல்ல,

அவளால் கவரப்பட்டு அவளிடம் வந்த பலபேருள்ளும்
எங்குமே அவளால் காணவியலவில்லை அவளின் உயர்
பணிகளில் பங்கேற்கக் கூடியவனை,
அவனுடை ஆன்மாவின் உயிர்த்தோழனை,
அவளின் மறுபாதியை
எந்த ஒருவன் அவளோடு இணையாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டானோ,
பரமனும் இயற்கையும் போல, ஒன்றென.
சிலர் நெருங்கி வந்தனர், தொடப்பட்டனர், உணர்வும்
அடைந்தனர், ஆயின் தோல்வியற்றனர்
(காரணம்) அவனுடை கோரிக்கை மகத்வம் கொண்டது,
அவனுடை ஆற்றல் தீவிரமிக்கது.
பக்.366 வரிகள் 273-278

பின்னும் கவி காட்டுவது, அக்கால வழக்கப்படி மன்னர்
அஸ்வபதி அரசகுமாரிகள் தமக்கேற்ற வாழ்க்கைத் துணையைத்
தேர்வு செய்யக் கூடிய சுயம்வரம் என்றதொரு நிகழ்வை
நடத்தலாமென்றாலோ அதற்கும் வழியில்லை என்பதை :

போற்றப்பட்ட, நாடப்படாத, பற்றுதற்கு உனர முடியாத
அவள் அழுகும் கனல்கின்ற பலமும் தூரத்தேயிருந்து
பார்க்கப்பட்டன
தளர்வுற்ற பகலோடு விளையாடுகின்ற ஒளிர்வே போல்
ஒரு மகத்துவம் நெருங்குவதற்கியலா தெய்வீகம்.
பக்.367 வரிகள் 308-311

அத்தெய்வீகத்திற்கு,
சடானதொரு இதயம் அவளின் இதயத்தோடு இணைவதற்கு
அணுகி வரவில்லை,
மறைந்து போகின்ற நிலவுலகின் அங்பு முனைந்து
முயலவில்லை அவளின் அமைதியை,

எந்தவொரு வீர விழைவும் அவளை தனதாக்கிக் கொள்ள பலம்
பெற்றிருக்கவில்லை
அவஞ்சை பார்வையின் ஒளிவீச்சிற்கு எந்தவொரு நோக்கும்
உரிமை கோரவில்லை.
பக.367 வரிகள்312-315

மேலும் தூரதேசங்களிலிருந்தும் அவளைப் பற்றியபிரதாபங்களைக்
கேட்டறிகின்ற அரசகுமாரர்களும்

அனைவரும் அவளைப் பெருவியப்போடும் மதிப்போடும்
துதித்தனர்,
(ஆயின்) உரிமைகொள மட்டும் விழையவில்லை.
பக.368 வரி 330

எனவே தான், இத்தகையதொரு மங்கைக்கு, தவமிருந்து பெற்ற தன்
குலக்கொழுந்திற்கு தக்க மணாளனைத் தேர்ந்தெடுக்க இயலாது
நிற்கின்றார் அத்தவயோகி மன்னர் அஸ்வபதி. அதன் காரணத்தை
அறியப் புகும்போது, பகவான் மிகமிக சூட்சமமாக உணர்த்தும்
கருத்தை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. சாவித்ரி பூசாரியற்ற
கோவிலில் வீற்றிருக்கும் தூய ஒளிமிக்க தெய்வத் திருவுருவாகத்
திகழ்கிறாள். (வரிகள் 333-334). அந்த ஒளியை அன்றாடம்
கண்டும், தொட்டும் பூசை செய்ய வேண்டுமெனின் எப்படிப்பட்ட
பூசாரி வேண்டும்? அப்பூசாரியும் ஏற்கனவே இறைவனால் தானே
படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்? மனித யத்தனங்கள் உதவமா
என்ன? சாவித்ரியுமே சற்று கலங்கித் தான் நிற்கிறாள் (வரி329).
இத்தகைய சாமானிய மனிதர்கள் சூழ்ந்திருக்க, தன்னிலிருந்தும்
தனித்து, தன்னுடைய வேளை வரும் வரைக்கும் காத்து நிற்க
முடிவு செய்து விட்டாள் (வரிகள் 335-336). இரண்டாம் காண்டம்
முடிவடைகிறது அந்த மட்டில்.

பகவான் காவியத்தை படிப்படியாக சமைத்துக் கொண்டு செல்லும்
பொழுது நாமும் அவரைப் பின்பற்றிச் செல்வதல்லவோ சிறந்தது!
பகவானோடேயே செல்வது என்று தேர்ந்தெடுத்து விட்ட பின்பு
கட்டுரையில் அதை விட்டுவிட முடியுமா என்ன? ஆகவே நாம்
மூன்றாம் காண்டத்திற்குள் (The Call to the Quest) நுழைய
வேண்டியதிருக்கிறது.

அஸ்வபதி மன்னர் தன் தெய்வப்பெண்ணுக்கு மனம் முடிக்கும்
மாபெரும் பொறுப்பின் தன்மையை உணர்ந்து தியானிக்க, பதில்
வருகிறது வான்முகட்டினின்றும்.

அஸ்வபதி மன்னர் பெருகி வரும் (ஒளிக்)கதிர்களினாடாகக்
கேட்கலுற்றார்

புலனாகிய செவிகட்குப் புலனாகாத ஏனைய
சப்தங்களை (வாக்குகளை).
பக்.369வரிகள் 14-15

அந்த அசர்ரி செப்பிய மொழிதனை செவிமடுத்த பின்னர், சாவித்ரி தன் துணைநலத்தைக் கண்டடைவாள் என்பதை மிக உறுதியோடு மன்னர் அவளிடம் கூறுகிறார். பாம்பின் கால் பாம்பறியுமல்லவா! தான் தவமிருந்து பெற்ற மகனுக்கு இணையான ஒருவன் இங்கு அருகில் இல்லை என்பதை தெளிவாய் அறிந்து கொண்டவராய், தன் திருமகளை நோக்கி ஆணையிடுகின்றார்:

புறப்படு எங்கே உனது காதலும் ஊழும் உனது
அழகினை அழைக்கின்றதோ.
இப்பரந்த உலகிலே உன்னின் இணைநலத்தைத் தேடிக் காண
துணிகர முயற்சியை மேற்கொள்.
ஏனெனில் தாபமாயுள்ள மன்னின் இதயத்திலே எங்கோ
உனது அறிந்திரா அன்பன் உனக்கென
காத்திருக்கிறான் தெரிந்திராமலேயே.
பக்.374 வரிகள் 194-197

எந்தவொரு பிதாவுமே துணிந்திராத ஆணையை எதன்
அடிப்படையில் மன்னர் தனதருமை மகளிடம் கூறுகிறார்?
நாமறிகிறோம் பின்வரும் வரிகளில்:

உனதான்மா பெற்றுளது அதற்கான பலத்தை வேறேந்த
வழிகாட்டுதலும் தேவையின்றி
அந்த ஒருவன் ஏரிகின்றான் உன்
நெஞ்சகத்தின்கண் ஆற்றல்களாக.
வரிகள் 198-199

தேடிப் போகின்ற இடத்தில் அவள் காணப் போவது யாரை?
அதையும் மன்னர் சொல்கிறார்:

ஆங்கே தேடிவரும் உனதடிகளை நெருங்கி வருவான்
உனதியற்கை யாரை உன்னின் இரண்டாம்
இருப்பாகக் கருதியுள்ளதோ அவன்
எந்தவொருவன் உன் வாழ்நாளின் இறுதிவரை இணைந்து
வருவானோ அவன்
நீ எடுத்து வைக்கும் அடிகளோடு இயைந்தவாறே
நெருங்கிப் பிணைந்தவன்..
வரிகள் 200-203

இறுதியாக, தந்தையின் ஆசியும் வருகிறது:

ஓராற்றல் உன்னை அசைவிப்போனாகும்

வழிநடத்துவோனாகும்,

ஓரொளி உன்னுள்ளும் உன்னைச் சுற்றிலும் அமையும்....

ப.375 வரிகள் 210-211

அவனுடன் கூட சொர்க்கத்தினால் விடுவிக்கப்படாத புதிராய் அமைந்துள்ள வாழ்க்கையை சந்தித்து, ப்ரக்ருதியின் மாபெரும் வேடத்தை ஊடுருவிக் களைந்து தெய்வத்தன்மையின் உயர்நிலைகளை அடையவும், மகத்தான பிரபாவங்களை முடிகுடவும், உயர் இறைவனை சந்தித்து, காலம் என்ற ஒன்றைக் கடந்து செல்லவும் வேண்டுமென அருமை மகனுக்கு ஒரு தீர்க்கதறிசியாக ஆணையிடுகிறார்.

தந்தையின் ஆணையை சிரமேற் கொண்டு விட்டாள். அவள் செம்பஞ்சுப் பாதங்களின் ஒளி அவ் அரண்மனையின் பளிங்குத் தரைகளில் இனிமேலும் பாவாது. அச் சந்திரனிகொண்டபூவடிகள் இனி தனித்துத்தான் தன் துணையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நாடுகளினாடும், முனி சிரேஷ்டர்களின் தவச்சாலைகளினாடும் காடுகளினாடும் இன்னும் பல்வேறுபட்ட நிலங்களினாடும் அத் தவச்செல்வியின் தேடுதல் தொடங்கி விட்டது. உலகில் நாம் மாபெரும் சாதனைகளைப் படைக்க வேண்டுமெனின் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி பல ஆண்டுகாலம் பயணம் செய்யவும், பொறுமையுடன் சோதனைகளை எதிர்கொள்ளவும் வேண்டும் என்பதையல்லவா பகவான் இங்கே நமக்கு சாவித்ரியின் பயணமாகக் காட்டுகிறார். வாழ்க்கைக்கு இக்காவியம் காட்டும் பாடங்களில் இதுவும் ஒன்று. அவதாரங்களும் கூட துன்பத்தின் நுகத்தடிக்குள் நுழையத்தான் வேண்டுமென்பது. நிலை இவ்வாறிருக்க சாதாரண மனிதர்களாகிய நாம் எம்மட்டு!

ஓராண்டு காலமாக பல காததூரம் தனியே பயணித்துச் செல்லும் நாயகி, அவள் தேடி வருகின்ற ஒருவன் எப்படி இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ள ஆவலாய் உள்ளதல்லவா?

வாருங்கள்! புத்தகம் 5, அன்பின் புத்தகத்திற்குள் அடியெடுத்து வைத்து சத்யவானை சந்திக்கலாம். சாவித்ரி செல்லும் இரதமானது, இதுவரை சென்ற பாதைகளினின்றும் திரும்புகிறது. இறை நிர்ணயித்துள்ள, காதல்தேவன் அவளுக்கெனக் காத்திருக்கின்ற ஓரிடத்திற்கு கானகத்தினுள்ளே அழைத்துச் செல்கிறது. ஆங்கும் தனித்த ஒற்றையடிப் பாதை ஒடுகிறது. அவள் அதன்பால் ஸர்க்கப்பட்டு, அதில் இரதத்தைச் செலுத்துகிறாள்.

அவ் ஏகாந்தப் பாதையிலே மங்கைநல்லாள் தான் தேடி வந்த நாயகனைக் கண்டு விட்டாள். அவள் கண்களிலே ஓர் உருவும், அடர்ந்த மரக்கூட்டங்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுந்து நிற்பது தெரிகிறது. இவ்விடத்தில் பகவான் எழுதியுள்ள வரிகளை ஆங்கில மூலத்திலேயே படிக்க வேண்டும். சாவித்ரி, மாபெரும் யோகத்தை உணர்த்த வரும் காவியம் என்பதோடு ஓர் உலக மஹாஐலக்கியம் என்பதையும் இது போன்ற வரிகளில் தான் உணர முடியும். இலக்கிந்யம், அழகு ததும்பும் வரிகளைக் காவியத்தில் பகவான் பல்வேறு இடங்களில் அமைத்து வாசகனை கனவுலகில் மிதக்கச் செய்கிறார். எவ்வகையிலும் உயர்ந்ததோர் காவியத்தை வாசிப்பது நாம் செய்த பாக்கியம்! ஆயினும் நம் மொழியிலேயே பகவானின் சித்தரிப்பைக் காணலாம்:

நிலையற்ற மேதனி மீதினிலே கண்டாள் ஈங்கு முதன்முறை நெடுந்தொலைவு தன் நெஞ்சம் தேடி வந்த ஒருவனை.

இயற்கையின் பின்னணியிலே ஓர் ஆன்மாவதன் வண்ணச் சித்திரமென
ஒரு கணம் எழும்பி நிற்கின்ற கனவின் இல்லத்திலே
வாழ்வின் ஆர்வ சுவாசத்தினால் படைக்கப்பட்டவனோ என,
அவன் தோன்றினான் கானகத்தின் எல்லையிலே
பசுமையெழிலுக்கும் பொன்றேகைக்குமிடையே (வயிரம்)
பதித்தாற் போல். ப.393 வரிகள் 32-38

இப்போது கதாநாயகனை கவியின் சொல்லோவியமாகக் காணலாம். முதலில் தெரிவிக்கப்படுவது சத்யவானின் முழு உருவத் தோற்றம்:

எரிகின்ற தீபத்தினால் உருவானவோர் அஸ்திரம் போல
இறைவன் கரத்தில் மிரிஞம் நிமிர்ந்தும் வீறார்ந்ததுமான
கூர்வேலினைப் போல
அவனுருவம் வைகறையின் விடிவெள்ளியென

சீர்மையோடு வெளிப்பட்டது. பக.393 வரிகள் 39-41

இங்கு காணப்படும் அஸ்திரம், கூர்வேல் என்ற பதங்கள், எடுத்த காரியத்தை முடிக்கின்ற பொருட்களைக் குறிக்கின்றன. வைகறையின் விடிவெள்ளி என்றதனால், சாவித்ரி காண்கின்ற அவன் மனிதனினத்திற்கு விடிவெள்ளியென வந்தவன் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. இனி வருகிறது அவ்வழகனின் புறஅழகுகளின் வர்ணங்கள்:

மேன்மையும் தெளிவும் கொண்டகன்ற
அமைதியான சுவர்க்கங்களை
புதுஞானம் பொருந்திய பட்டயத்தகடு அவன் நெற்றி;

சுதந்திரத்தின் இறுமாப்பு வாய்ந்த அழகு அவன்
 கால்களை வடித்திருந்தது,
 வாழ்வதன் களிப்பு அவனின் ஒளிவுமறைவற்ற முகமதில்.
 தேவர்களின் விடியலின் விரிந்த தேஜோமயம் அவன் பார்வை,
 அவன் சிரசு ஒளியினால் தீண்டப்பட்ட
 இளமுனிவனதே போலும்
 அவன் உடலம் காதலன் போலவும் கோமகன்
 போலவும் திகழ்ந்தன.

தன் மகத்தான சக்தியின் மாபெரும் உதயத்தால்
 பெருமகிழ்வின் அசைகின்ற சிற்பம் போல்
 கட்டமைக்கப்பட்ட (தோற்றத்துடன்)
 அவன் ஆரண்யத்து எல்லைதனை ஒளியேற்றினான்.
 பக். 393 வரிகள் 42-51

இத்தகையதோர் அழகு வாய்ந்த சத்யவான் யார், ஒரு கொடும் வனத்திலே வாழ்கின்றானே ஏன்? மேலும் அவன் எங்ஙனம் வளர்ந்தான், என்னவித அறிவினைப் பெற்றிருந்தான் என்பவற்றைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. சாவித்ரியின் அவதார நோக்கத்திற்கு உதவக் கூடிய வகையில் அவன் இருக்கிறானா என்பதையும் கவி வாசகர்கட்கு தெளிவாகக் காட்டுகிறார். அதனைப் பார்க்கலாம். இங்கு உரைநடை வடிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது - சத்யவான் சாவித்ரியிடம் தன்னைப்பற்றிக் கூறும் இக்கூற்றுக்களை புத்.நன் “சத்யவானும் சாவித்ரியும்” என்ற காண்டம் 3ல் நாம் காண முடிகிறது.

(சத்யவானின் தற்சமய நிலை) - அறியாமையும் ஒசையும் கொண்டமைந்த நாடகம் போன்ற வாழ்நாட்களின் கடுமையைத் துறந்து, அவன் முரண்பட்ட விதியினால் வழிநடத்தப்பட்டபடி புராதன அன்னையை அவளது சோலைகளிலே சந்திக்கவென இக்கானகம் வந்து சேர்ந்திருந்தான். இங்கு முரண்பட்ட விதி என்றது, தழுமத்சேன மன்னர் பகைவர்களால் வெல்லப்பட்டும், விதிவசத்தால் கண்பார்வை இழந்ததும், சத்யவான் மிகச்சிறிய வயதிலேயே, ஒரு பட்டத்து இளவரசன் என்ற உரிமையை இழந்து, தந்தையோடு நாடு கடத்தப்பட்டு கானகம் வந்துள்ள நிலையையும் குறிக்கிறது.

(அவன் வளர்ச்சி)கொடும் வனம் என்றாலும் இயற்கை அன்னையின் தெய்வீக அணைப்பில் அவன் வளர்கிறான். அழகும் அமைதியும் கொண்ட அன்புக் குமரனாய், நூற்றாண்டு மோனத்தவத்தின் அருந்தவைப் புதல்வனாய், சூரியனின், வானத்தின் சொந்தச் சகோதரனாய் உயர்இயற்கைதனில் வளர்ந்திருந்தான். அவன்

பெற்ற கல்வியோவெனில் அவனை ஆழத்துடன், எல்லையறிந்து பேசும் சித்தனாய் மாற்றியிருந்தது. எழுதாச்சுவடிகளின் வேதங்களை அறிந்த வித்தகனாய் இருந்தான். ஆன்மலயம் மிக்க இயற்கையவளின் எழில்மிக்க தோற்றுத் திருமறைகளை ஆராய்ந்து, முழு விளக்க தத்துவங்களைக் கண்டுணர்ந்தவனாய் இருக்கிறான்.

அப்படி அவன் யாரிடமிருந்தெல்லாம் பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டான்? வனத்திடமும், வீழும் நீரினிடமும். சூரியனின், தாரகைகளின், த்ச்சுடரின் மொழிகளிடமிருந்து. மரக்கிளை வேதியரிடமிருந்து (பறவைகளிடமிருந்து) தெய்வீகத் திருவாக்குகளும், நான்குகால் விலங்குகளிடமிருந்து மௌன உபதேசங்களும் அவன் பெற்ற பாடங்களாயின. அவன் திறமைகளோ சுதந்திர இயற்கைகளின் திறமைகளாகும். வலிந்து பெற்றவையல்ல.

அவன் இயல்பு - அவன் பரமனின் நீண்ட பெருங்கரங்களை நம்பிக்கையுடன் நாடி நிற்கின்றான், அன்புடன் மழைத்துளியை வரவேற்கும் மலரினைப் போல். (பின்)இயற்கை வளர்ச்சியை மலரும், மரமும் எய்துதல் போல், இயற்கையவளின் வாத்சல்ய தருணங்களால் அவன் உருவேற்றப்பட்டான், செப்பழுற சமைக்கப்பட்டான் (இது பின்னால் சுதந்திரமாக சாவித்ரியைத் தன்னோடு கானகத்திற்குள் அழைத்துச் செல்லும் தினத்தில் பகவானால் காட்டப்பட்டிருக்கும்). அவன் இசையுந் தன்மையோவெனில் இயற்கை எங்ஙனம் (கடுமையான சூழ்நிலைகளிலும் கூட) சந்தோஷத்திற்கும், சுகானுபவத்திற்கும் இசைவாயுளதோ அவ்வாறே.

அவன் ஆன்மாவும் சரணாகதமும் - அனைத்திலும் நிறைந்திருக்கும் ஏகான்மாவில் தானும் ஒன்றாகினான். அன்னையவளின் எல்லையில்லா மனத்திற்கு தன் மனத்தினை விரித்து வைத்தான். தான் அறிந்ததை அன்னையின் பாதகமலங்களில் காணிக்கையாக்கினான். அவருடைய மூலவேகத்திற்கு (ஆற்றலுக்கு) தன் செயல்பாடுகளை லயமாக்கினான். அவன் சித்தத்திற்கு தன் சித்தத்தை அடிபணிந்திடச் செய்தான். இறுதியாக சுத்யவானைப் பற்றி மிகமிக அருமையான, சாவித்ரியின் குறிக்கோருக்கு ஏற்றவன் அவனே என்பதை கீழ்க்காணும் காவிய வரிகளில் பார்க்கிறோம்:

காதலின் மதுரத்தேறலை ஏந்திக் கொள்ளும்
அரிதான கோப்பை,
இறையோனின் உற்பவிப்பைத் தாங்கிக் கொள்ள
வல்ல அழுர்வமான பாத்திரம்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு
 தயாரான ஆன்மா
 மிக்குயர் இறக்கத்தினால் இந்த வார்ப்பில்
 உயிர் தரித்துளது.

வரிகள் 241-244

இத்துணை அரிய குணநலன்கள், பரிபூரணமான நயங்கள் கொண்டவன், தனது அன்றாடப் பணிகளை நிறைவேற்றவென கானகத்திற்குள் சென்று வருபவன், அன்றைய தினம் (சாவித்திரியுடனான சந்திப்பு நிகழுவென விதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடத்திற்கு) தன்னுடைய வழக்கமான பாதையை விட்டு விலகி நடக்கிறான். சாவித்திரியும் அவனைப் பார்க்கிறாள். சந்திப்பு நிகழ்கிறது. ஒருவரையொருவர் நன்றாக அறிந்தும், புரிந்தும் கொள்கின்றனர். சத்யவான் அவனை இரத்தை விட்டு இறங்கி வரச் சொல்கிறான். இறங்கி வந்த சாவித்திரி உரைப்பாள்:

“ஓ சத்யவான், நான் உன் உரை கேட்டேன் நான் அறிவேன்;
 நான் அறிவேன், நீதான் நீ யேதான் அவன் என.”

பக்.409 வரிகள் 327-328

என்று கூறி முடித்து விடுகிறாள். தன் தேர்வை நிச்சயித்து விடுகிறாள். இவ் வார்த்தைகள் போதாதா நமக்கு, சத்யவானின் பெருமையை உணர்.

இறுதியில் சாவித்திரி சத்யவானை அக்கால வழக்கப்படி காந்தர்வ விவாகம் புரிந்து கொள்கிறாள். பலவண்ண காட்டு மலர்களால் அழகியதோரு மாலையைத் தொடுத்து, அவனுக்குச் சூட்டுகிறாள், மனம் புரிந்து கொண்டதற்கு அடையாளமாக. பின் தானே ஒரு மலர்க்குவியலென அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிகிறாள். சத்யவான் அவனை வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொள்கிறான். சத்யவானின் அணைப்பில் கட்டுண்டு இருப்பதை பகவானின் ஆங்கில மூலத்திலேயே படிக்கும் பொழுது நாம் அத்தெய்வீக இணையின் தனிப் பெருஞ்சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

வாசகர்கள் கேட்கலாம், சத்யவானைப் பற்றிய சித்திரத்தில் எதற்காக அவர்களுடைய திருமணத்தைப் பற்றி கட்டுரை ஆசிரியர் விளக்கம் தர வேண்டுமென்று. ஆனால் காரணமில்லாமல் இல்லை. தெய்வீக அவதாரங்களின் திருமணத்தை, அந்த இருவரும் முதன்முதலாய் ஒன்றிணைவதை இந்தவொரு இடத்தில்தான் பகவான் வாசகர்கட்டு அளித்துள்ளார். ஆகவே அவ்விரு அருமையான ஆன்மாக்கள் ஒன்றுகலத்தலைக் காணாது மேற்செல்ல மனம் வரவில்லை.

மேலும் நாம் ஒரு முக்கியமான கருத்தை மனதிற்குள் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அது சாவித்திரி, சத்யவானின் மரணத்தைப்

பற்றி அறிவதற்கு முன்பாக, உண்மையான காதல் வசப்பட்டு நிற்கும் போது, பூரணமாக, தன்வயமிழந்து - தன்னின் உயர்வுகளை முற்றிலுமாக இழக்கப் பெற்று தன் துணையோடு ஒன்று கலக்கும் பரிபூரண சங்கமம் இது. பின்னால் பெற்றோர் சம்மதம் பெற்று, அவனோடு வசிக்க வருங்கால் அவளின் இல்லற வாழ்வு புகை படிந்த கண்ணாடி போலவ்வா ஆகி விடுகிறது! சால்வதேச ஆரண்யத்தில் என்னதான் சத்யவாணோடு ஒன்றி இருந்தாலும் அவளின் அடியாழத்தே அவளின் இழப்பு நிச்சயம் என்கின்ற எண்ணம் எழுவதை அவளால் தடுக்க முடியாமல் இருப்பதையும் பின்னால் கவி காட்டுவார். ஆகவே அத் தெய்வீக சதி-பதியின் முதற் சங்கமத்தை நாம் பார்ப்பது முற்றிலும் அவசியமானவொன்றே. பகவான் வடித்துள்ள கவிதையை உரைநடையாகவாவது பார்த்தல் அவசியம். இதோ அவ்வோவியம்:

ஆன்மாக்கள் இரண்டும் சங்கமிக்கின்ற பொழுதில், அவள் உயிர் அவனுள் பெரும் நதியொன்று கடவில் கலப்பது போல சாவித்தி உணர்கிறாள். அது எப்படி இருக்கிறதாம்? இறைவனிலே வாழ்ந்து, இறைவனிலே மகிழ்வதற்காய், இறைவனிலேயே லித்து முக்கி பெறும் ஆன்மாவைப் போல அவள் சத்யவான் எனும் கடவிலே உணர்வெனும் அலையானாள். அவளிலே தன் தனித்தன்மையை இழந்து நிற்கிறாள். இப்போது சத்யவான், தனக்குக் கிடைத்த குலமகளை, பொக்கிஷ்ததை, நிலமகளை அரவணைத்துச் சூழும் விண்வெளியென தனதன்பு வட்டத்தினுள் அடைக்கிறான். அதன் வாயிலாக உலகத்தைத் தன்னுள்ளும் அவளுள்ளுமாய் அடைத்தான். எல்லையற்ற ஏகாந்தம் அவ்விருவரையும் ஒன்றாக்கியது.

அவள் தன்னை ஆட்கொள்வதை அவன் உணர்ந்தான். அதனால் அவளைத் தன் ஆன்மா வரை ஊடுருவிச் செல்ல விட்டான். உலகம் அதன் ஆன்மாவால் நிறைவைதைப் போல, மரணம் அமரத்வத்தில் கண்விழிப்பதைப் போல, அந்தம் அனந்தத்தில் திறப்பதைப் போல ஓர் கணப்பொழுதில் ஒருவரில் ஒருவர் தன்னை இழந்தனர். (பக்.410 வரிகள் 372-387)

பகவான் அவர்களின் திருமணவிழாவினை எடுத்துரைக்கும் பாங்கு காவியத்தின் அற்புதமானவொரு ஆழகினை, ஒரு திருமணத்தின் மேன்மையினை வாசகர்கட்கு பளிங்கினைப் போல எடுத்துக் காட்டுகிறது:

அந்நன்னாளின் உயர்ந்து பிரகாசிக்கின்ற குவிமாடத்தின் மேல்
ஒரு முடிச்சை காலையின் ஒளித் தோரணம் கொண்டு
ஊழ்வினை பிணைத்தது

ஓரு மங்கலமான வேளையில் சமயக் குரவரை முன்னிறுத்தி அவ்விவாகத்தின் அக்னி(குண்டமாகிய)ஆதவன் முன் இதயத்துள்ளலுடன், இறைவனுக்கும் இறைவிக்குமான விவாகம் மறுபடியும் அகிலமதில் மானுட வடிவங்களிலே நடந்தேறியது: உலக நாடக அரங்கின் புதியதோர் காட்சி துவங்கியது அத் தெய்வீக தம்பதியினர் துவங்கினர் மகத்தானதோர் (புது)யுகமதனை. பக்.411 வரிகள் 394-401

(புத்தகம் 5 - “அன்பின் புத்தகம்” இந்த அளவில் முடிவடைகிறது).

இப்போது நாம் சாவித்ரியையும் சத்யவானையும் விட்டுவிட்டு புத்தகம் ஆறினுள் (The Book of Fate) நுழைய வேண்டியவர்களாய் உள்ளோம். இங்கே சத்யவானை தேவருலகைச் சேர்ந்த ஒருவர் மூலமாக பகவான் வாசகர்கட்கு மேலும் விரிவான தன்மையில் எடுத்துரைக்கிறார்.

இதன் முதற் காண்டத்தில் (The Word of Fate), மாத்ராதேச அரண்மனை திரும்பும் சாவித்ரி தான் தேர்ந்தெடுத்துள்ள வாழ்க்கைத்துணையைப் பற்றி தன் தந்தையிடம் தெரிவிக்கிறான். அதுகால் ஆங்கே விஜயம் செய்திருக்கும் விண்ணுலக மாழுனி நாரதர் அத்தேர்வினை செவிமடுக்கிறார். சாவித்ரியின் அன்னை தன் செல்வமகளின் தேர்வைப் பற்றி, எப்படிப்பட்ட தேர்வு எனச் சொல்லுமாறு கேட்கிறார். நாரதரின் மிக நீண்டதொரு உரையின் வாயிலாக பகவான், உலகினை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து விலக்க சாவித்ரிக்கு உற்ற துணையாய் அமையப் போகும் நாயகனைப் பற்றிய சூட்சம தகவல்களை அறிவிக்கிறார். கதாநாயகனின் மற்றொரு பரிமாணம் விரிகிறது, நாரதரின் கூற்றாக.

“நீ உண்மைதனைக் கேட்டு விட்டாய்; உண்மையையே உனக்கு நான் உரைக்கிறேன்”. பக்.429- வரி 531

என்றவாறே நாரதமுனி சத்யவானைப் பற்றி மிக உன்னதமான வர்ணனையை அரசிக்கு உரைக்கிறார். பக்.429ல் வரிகள் 532லிருந்து 548வரை நீண்டு அமைந்துள்ள 53 வரிகள் சத்யவானின் பெருமைகளைப் பேசுகின்றன. முக்கியமான வரிகள் மட்டுமே இங்கு தமிழாக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (விரும்பும் அன்பர்கள் ஆங்கிலமுலத்தைப் படித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டப்படுகின்றனர்).

புவியும் சுவர்க்கங்களும் சந்திக்கும் ஓர் அற்புதம் மனிதர்களுக்குள் சாவித்ரி தேர்ந்தெடுத்துள்ள சத்யவான்,

இயற்கைதன் பெருநடையில் அவன் முன்னணியில்
 நிற்கும் வடிவம்,
 அவனது ஒற்றை ஓர் உயிரிருப்பே காலமதன் வினைப்பாடுகளை
 விஞ்சியுள்ளது.
 வானுலகின் துயிலினின்றும் செதுக்கியெடுக்கப்பட்டதொரு
 நீலமணி(யான)
 சத்யவானின் ஆன்மா பேருவுவகை கொண்டது
 களிபேரானந்தம் கொண் வரம்பற்றதனின்றும் வெளிப்பட்ட
 ஒரு கிரணம்
 மகிழ்வின் தேவப்பண்ணினின்றும் விழித்தெழும் மௌனம்.
 அவன் நுதல் தெய்வீகமும் ராஜகம்பீரமும் சூழ்ந்தவை;
 விழிகள் பேரின்ப உலகின் கனவுகளைத் தாங்கியுள்ளன.
 4.429-430 வரிகள் 532-541

நாயகனை மனிதர்களுள் சிறந்தவன், தனித்தவோர் பிறவி எனக்
 காட்டுகின்றார் முனி. மேலும் சிறப்பான வரிகள்:

பொன்னான துறக்கலுகின் ஓர் உயிர் ததும்பும் புதிர்,
 ஏங்கி நிற்கும் உலகினுக்காக மட்டற்ற துயரார்ந்த
 கருணைப் பாங்கினன்,*
 அனந்தங்களிலிருந்து கடனாகப் பெறப்பட்டுள்ள
 காலமதன் களிப்பு,
 பிரபாவங்களின் ஒரு தாராகணம் அன்றியும் பேரின்பத்தின்
 ரோஜாமலர்.
 அவனில் ஆன்மாவும் இயற்கையும், சரிசமமான பிரசன்னங்கள்,
 பரந்ததோர் இணக்கத்தில் சரியீடு செய்தும்
 ஒன்று கலந்தும் போயின. வரிகள் 546-551

*(Blue- என்பதற்கு நீலநிறம் என்பதைத் தவிர “துயரார்ந்த”
 என்றோரு அர்த்தமும் உண்டு. A blue Immense he leans to the
 longing world, என்ற இந்த பகவானின் சொற்றொடருக்குத் தக்க
 அர்த்தமாக மேற்கண்ட மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.
 தவிர lean என்ற வார்த்தையும் கூட “சாய்ந்து” என்று அர்த்தம்
 கொள்வதை விட “கருணைப்பாங்கு” எனக் கொண்டால் மிகச்
 சரியான அர்த்தமாகப்படுகிறது என்பது கட்டுரையாசிரியரின்
 கருத்து).

சத்யவானின் இதயத்தைப் பற்றி நாரதர் சொல்கிறார்:

பிரகாசமான நுண்மையான களிப்பு மிகுந்த இதயங்களில்
 இறப்புக்காட்டப்பட்டு அமைந்ததில் அதி இனிமையும்
 மெய்ம்மையும் கொண்டது

அது எடுத்துக் கொள்கின்றது அனைத்து மகிழ்வுகளையும்
உலகு தரும் கொடையாக
தருகின்றது அனைவர்க்கும் யாவுமான மகிழ்ச்சியை உலகின்
இயற்கையான உரிமையென. வரிகள் 552-555

அடுத்து அவர் எடுத்துரைப்பது அவனுடைய எளிமையான தூய
இயல்புகளை:

அவனுடைய வாக்கு உள்ளுறை சத்தியத்தை சுமந்து வரும்
மிக்குயர் பார்வையோடு சக்தியுடனும் தொடர்பு கொள்ளும்
சாதாரணப் பொருட்களோடும் இணையும்
திரையிடப்படாத மனம்,
மேற்போர்வையற்ற புவியின் வடிவுகளில் ஒரு கூர்நோக்கோன்.
வரிகள் 556-559

மேலும் நாரதர் உரைப்பார் - இயற்கையில் காணப்படும்
அமைதிபூண்ட வானம், பசுமைநிறைந்த வனத்தின்
மரக்கூட்டங்கள், தென்றல் தவழ்ந்தோடும் சிறுகுன்றங்கள்
இவையே அவனுடைய ஆழ்ந்த அழகு மிகுந்த தோழர்கள்
என. தொடர்ந்து உயர்குணங்களைக் கொண்ட சத்யவான்
மரணத்தின்பால் கிடப்பதை மறைமுகமாகச் சொல்கிறார்:

(சத்யவானின்) உயரேறுவதில் உள்ளவொரு சங்கற்பம் அதனால்
வாழ்வதில் பரமானந்தம்
கவர்கின்ற புவி(புற) அழகின் தன்மையால்
உயர்ச்சவர்க்கங்களின் தோழமை
அமரத்துவ சுவாசத்திற்கென ஏக்கமுற்று விழைகின்ற
தன்மை(இவை யாவும்)
அழிந்துபடுகின்ற களிபேருவகையின் மடியில் கிடத்தப்பட்டன.
வரிகள் 568-571

முத்தாய்ப்பாக, தேவலோக ரிஷி அரசியிடம் கூறும் புகழுரைகள்
சாவித்ரியின் தேர்வை ஆமோதிக்கும் வகையில் அமைவது,
சத்யவானே அவளது அருமைமகளின் மிகச் சரியான இணை
என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது என்பதில் ஜயமில்லை.
அவ்வரிகளைக் காண்போம் பகவானின் வாக்கிலேயே.

அவனது இனிமையும் சந்தோஷமும் எல்லா இதயங்களையும்
அவனோடு கூட மகிழ்வோடு ஒன்றாய்க் குடியிருப்பதற்கு
கவர்ந்து விட்டன,
அவனது வலிமையோ சுவர்க்கத்தை எட்டவென
கட்டப்பட்ட ஒரு கோபுரமே,

அவன் வாழ்வெனும் கற்பாறைகளினின்றும்
செதுக்கியெடுக்கப்பட்ட ஓர் இறைமையே. வரிகள் 572-575

பின் நாரதர் அவன் இளமையிலேயே மரணமடையப் போகிறான்
என்பதை நளினமான முறையில் வெகு சூசகமாகத் தெரிவிக்கவும்
செய்கிறார்:

இங்கனம் தனித்வத்துடன் கடவுளர்களால் கடனாக
அளிக்கப்பட்ட பொக்கிஷும்,
பெறற்கரியதோர் இருப்பு(ஜீவன்), அமைக்க முடியாதவோர்
தெய்வீக(ம்)ன!... . . .

இந்த ஒப்புயர்வற்ற சுவர்க்கம் பூமிக்களித்த மகத்வம்
மாபெரும் பிரபாவம் மானுட உலகிலிருந்து மறைந்தழியப்
போகிறது
துறக்கநிலையின்(சுவர்க்க)பெருமை வந்தது, ஆயின் (பூமிக்கு)
கொடுப்பினை இல்லை
பனிரெண்டு விரைந்தோடும் மாதங்களே அவனுக்கும்
அவனுக்கும் வழங்கப்பட்டுளது.

வரிகள் 580-581, 584-587

இதைக் கேட்கின்ற சாவித்ரியின் தாய், மகளை மறுமுறை பயணம்
செய்து, சத்யவானுக்குச் சற்று கீழே, குறைகளைக் கொண்டிருந்த
போதிலும், வேறொருவனைத் தேர்வு செய்து வருமாறு கூறுகிறார்.
அது போழ்து சாவித்ரி அளிக்கும் மறுமொழி சத்யவானின்
பெருமைதனை மேலும் விளக்குகின்றது. கதாநாயகனின்
சிறப்பம் சங்களை கதாநாயகியின் வாய்மொழியாகவே பகவான்
எடுத்துரைத்திருப்பது கருத்தைக் கவர்கின்ற ஒன்று. காரணம்,
ஒரு மணப்பெண் இத்துணை அழகாக தன் நாயகனை பெற்ற
தாயிடத்தேயே நான்த்தை விட்டு சொல்வதை எங்குமே நாம்
பார்த்திருக்க மாட்டோம், படித்திருக்க மாட்டோம். இங்கு நாம்
பார்க்கிறோம் அதனை:

நான் கண்டுபிடித்து விட்டேன் என் மகிழ்வின் உண்மையினை
எனதுடலையும் தாண்டி மற்றொருவரின் இருப்பிலே:

நான் கண்டடைந்துள்ளேன் ஆழந்த அன்பின் மாறுபடா
ஆன்மாதனை.....

என் ஜீவன் தரிசித்து விட்டது அது
வந்துள்ளதற்கான மகத்துவத்தை,
அனல் போன்ற பொருட்களுக்கிடையே ஒரு பரந்த
இதயத்தின் துடிப்பை,
அவனது நித்யத்துவத்தால் என் அமரத்வம்
அணைக்கப்பட்டு விட்டது..

அவனது கரங்களினின்றும் என்னைவிடுவித்துக்
 கொள்ள வேண்டிய அவசியமேதுமில்லை
 நான் கண்டுள்ள அவனுடை காதலின் சுவர்க்கத்தினின்றும்
 மேலும் எல்லையற்றதினால் பயணிக்கவும்.....
 இப்போது எனதான்மா சத்யவானினால் இருக்கிறது
 என் பிறப்பின் செழிப்பான தருணத்தை நான் மிகவும் போற்றிப்
 பாதுகாக்கிறேன்: (இப்போது)
நான் அறிவேன் என் ஆவி இங்கே இப்போது
 பூதலத்தில் வந்துளதென்று
 நான் யாரென்பதையும் நான் அன்பு செலுத்துகின்ற
 அவனும் யாரெனவும்.
 நான் அவனை எனது மரணமில்லா
 இருப்பனின்றும் (ஆன்மாவினின்றும்)
 நான் கண்டேன் இறைவன் சத்யவான் மூலமாக என்னை
 நோக்கி சிரிப்பதாக;
 நான் கண்டேன் நித்தியனை ஒரு மானிடனின் வதனத்திலே.

ப.435, 436. வரிகள் 723-725, 730-732, 741-747, 751-755

பிறகு நடந்த கதை நாம் அறிந்ததே. இருப்பினும் கட்டுரை
 தொடர்ச்சிக்காக என்ன நடந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வோம்.
 சாவித்ரியின் தாய், அரசி சற்றே மனம் வருந்திய போதிலும்,
 நாரதர் வாக்கு அளித்த தைரியத்தில், மனந் தேறுகிறார். சாவித்ரி,
 சத்யவானின் இருப்பிடத்திற்கு, சால்வதேச கானகத்திற்கு
 அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, தழுமத்சேன மன்னரிடம் அவருடைய
 மருமகளாக ஒப்படைக்கப்படுகிறாள். சாவித்ரி மட்டுமே
 அறிந்திருந்த இரகசியத்துடன் சத்யவான்-சாவித்ரி இல்லறம்
 தொடங்குகிறது.

காதலால் கருத்தொருமித்து, கணவன்-மனைவியென இணைந்த
 சத்யவான்-சாவித்ரியின் இல்லறம் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தது?
 அதனை பகவான் புத்.7ன் முதற் காண்டத்தே (The Joy of Union:
 the Ordeal of Foreknowledge) ஆங்காங்கே சிற்சில வரிகளில்
 கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இதுபோழ்து வரவேற்கின்ற அனைத்தும் இனி அவனுடையதும்
 அவனுடையதுமாம்.
 ப.467 வரி 102

(அவனுடன்) அவன் இருக்கும் போதுகளோ
 கடவுளரது சாம்ராஜ்யமே.
 பூவுலக இன்பமும் சுவர்க்க இன்பமும் இணைந்தாற் போன்று,

இருமானுட வாழ்வின் ஒன்றினைப்பினால்,
அவனுடை ஆன்மா தனித்தபடி அவனுடை ஆன்மாவோடு
பொருந்துவித்தது. வரி237-238

இவ்வாறெல்லாம் சத்யவான் தன் காதல் மணாட்டிக்கு அகத்தேயும் புறத்தேயும் இன்பங்களை அளித்து வருகிறான் என்றாலும், அவன் உள்ளுணர்வு சாவித்திரியின் உள்ளுணர்வோடு நன்கு இசைவற்று இருந்தது. அவன் ஏதோவொன்றினால் ஆழ்துயர் கொண்டு நடமாடுகிறாள் என்ற உண்மையையும் (அவன் அறிந்திருந்த இரகசியத்தினால் உள்ளுறத் துயருவுவதை வாசகர்களாகிய நாம் அறிவோம், ஆனால் சத்யவான் அறிந்திருக்கவில்லையே) சூட்சம உணர்வு கொண்டு அறிந்துள்ளான் என்பதைக் காவிய வரிகளில் நாம் பார்க்கிறோம். அது சத்யவானின் பிறிதோர் உயர்நலமாகிய பிறர் படுந்துன்பத்தை தானாகவே உணர்ந்து கொள்ளும் திறத்தையன்றோ காட்டுகிறது! காவிய வரிகள்:

ஆயின் சிற்சில சமயங்களில் சத்யவான் ஏதோவொன்றினைப் பாதி புரிந்ததிலையில், அல்லது நிச்சயமான விடையேதும் காணவியலாத நிலையில் உணர்ந்துமிருந்தான். வரிகள் 253-255

அவள் துயரத்தை அறியாத நிலையில் அவளோடு இருக்கும் நேரத்தை அதிகரிப்பதன் மூலம் அதைத் தணிக்க முயல்வதையும் நாம் பார்க்கிறோம் கவி காட்டும் சித்திரத்தில். அதோடு இந்த இடத்தில்தான் நாம் அறிகிறோம், சத்யவானின் அன்றாட வேலைகளை:

வேகமாகச் செல்கின்ற அவனது நாட்களில் அவன்
செய்ததனைத்தும்
கானகத்தே விற்கு வெட்டி வருவதான வேலையும்
சால்வ நாட்டுக் காட்டின் முரட்டு நிலத்தில் தேவையான
உணவினை வேட்டையாடுகலும்

பார்வையிழந்த தன் பிதாவின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதும் சாவித்ரிக்கு உதவியும் அவளாருகிலேயே இருக்கும் நேரத்தை அதிகரிப்பதும் அவளிடத்தே நெருங்கியிருந்து அருகி அணைத்தின்பமளிப்பதும், இதயத்திற்கு இதமளிக்கும் வார்த்தைகளை அதிபரிவோடு உரைப்பதுமாகும் இரண்டு இதயங்களும் ஒன்றின் துடிப்பை ஒன்று உய்த்துணர்ந்தவாறிருந்தன. ப.472வரிகள் 257-264

ஆஹா! இவனல்லவோ செம்மையான ஆண்மகன்! ஒரு கிரஹஸ்தனுக்கே உரிய கடமைகள் அனைத்தையும் ஒரு குறையுமில்லாது நிறைவூற ஆற்றுகிறான்! அவ்விணைப் பறவைகளின் ஒன்று கலந்த வாழ்வை மேலும் சித்தரிக்காமல் கவிஞரால் இருக்க முடியவில்லை. முடிக்கிறார் இவ்வாறு:

அவளின் வாழ்க்கை ஒரு கடவுளர் மாடம், அவளே ஓர் அர்ப்பணிப்பு. எனினும் அவர்களிருவரும் அதிகமதிகம் ஒருவரில் ஒருவர் கலந்தவாறிருந்தனர் எந்தவொரு சக்தியுமே அவர்களைப் பிரிக்க வகையற்றது எனத் தோன்றும் வகைக்கு, உடலின் வரையறையும் கூட தனிப்படுத்த இயலாது எனக் கூறும் அளவிற்கு. அவன் வனந்தனில் அலைந்து திரிகின்ற போதில் கூட, எப்போதும் அவளின் உணர்வின் சித்துரு அவனோடு நடக்கும் (அது) அறியும் அவளுள்ளேயே அசைவது போன்று அவன் நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும், அவன், ஒரு சிறிதே அறிந்தவனாய், தொலைவில் இருந்தவாறே கிளர்ச்சியுற்றான். ப.473 வரிகள் 287-294

இத்தகைய உயர்நிலை பகவானுக்கும், அன்னையாருக்கும் இடையே இருந்ததாக நாம் அந்நாளைய ஆசிரம சாதகர்களின் எழுத்துக்களிலிருந்து அறிகிறோம். அது தெய்வீகத்தின் அடையாளம். இங்கு காவியத்தில் அதனைப் படிக்குந் தோறும் மயிர்க்கச்செறிகின்றதல்லவா! இத்துணை மாண்பு மிக்க வாழ்வையும் காலன் பிரிக்கவுந் துணைந்தானே! கொடுமையிலும் கொடுமை என்றல்லவோ நெஞ்சம் பதறுகின்றது, ஆயின் அவதாரங்களின்

செயலனைத்தையும் நிர்ணயிப்பது இறைச்சக்தியன்றோ! ஆ! என் செய்வது! சாவித்ரியைக் கலக்கம் கொள்ளச் செய்த அத்தீநாளும் வந்துற்றதே! புத்தகம் 8 ன் ஒரே காண்டமாகிய “கானகத்தே மரணம்” (Death in the Forest) - இதன்கண் மற்றொரு சுந்தர வடிவினனை, அவன் மரணந்தனைத் தழுவுவதை பார்க்கின்ற கொடுமைக்கு உள்ளாகிறோம்.

தன் இனிய உயிரையே மன்பதைக்காக ஈந்து விட வந்த அம் மகத்தான தியாக தீபமதை ஆசுகவியான பகவான், அவன் மரணத்தைத் தழுவ முன் காட்டுகின்ற சித்திரம் அற்புதமானது. மனம் முடித்த பிறகு தன் காதல் மணாட்டியை முதன்முதலாக வெளியே கூட்டிச் செல்கின்ற கணவனாக, கிளர்ச்சி மிக்க இளைஞராக அன்றாடம் வாழ்வில் நாம் காண்கின்ற ஓர் இளம் கணவனை சத்யவானில் பார்க்கிறோம். எப்பேர்ப்பட்ட மகிழ்ச்சியளிக்கும் ஒவியம்! அக்காட்சிதனை அன்னையாரும் ஹறு தாவுமாக சேர்ந்து தியானித்து ஒவியமாகவும் அளித்திருக்கிறார்கள். சாவித்ரிபவனில் நேராக உயிர் ததும்பும் ஒவியமாகக் கண்டு மகிழலாம். பகவானின் சொல்லோவியம் அக்காட்சிதனை நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது:

அவளின் பக்கவில் அவன் முற்றுமான களிப்புடன் நடந்தான்
ஏனெனில் அவனுடை பசுமைநிறை பழகு ஊடாடுவழிகளில்
அவள் அவனோடு மெதுவே நடந்ததால்:

வனத்தின் அனைத்து செல்வவளங்களை, மலர்க்கூட்டங்களை
கணக்கிலடங்கா ஒவ்வொன்றின் மனம் மற்றும் வண்ணங்களை
தடித்த மென்மையான தொங்குகின்ற சிவப்பும் பசுமையும்

கொண்டமைந்த படர் கொடிகளை
தவிர புதுமையான பல்வண்ணச் சிறகுகள் கொண்ட

பறவைகளை, ஒவ்வொன்றின் கூவலுக்கும்
அவை வழக்கமாய் தங்கியிருக்கும் தூரத்து மரக்கிளைகள்

அதிலிருந்து இனிமையாக பதிலளிக்கும் மறுமொழிகளை
கீச்சிட்டு கானமிசைக்கும் பாடகனின் பெயரையும்

இனிமையுடன் விளக்குவான்.
அவன் தான் நேசித்ததனைத்தையும் பற்றிப் பேசினான்:

அவனையாவும்
அவனுடை குழந்தைப்பயருவத்து நண்பர்களும்

விளையாட்டுத்துணைவருமாவர்,
அவன் வாழ்வின் சமகாலத்தவரும் தோழர்களும் ஆவர்

இங்கே இவ்வுலகத்தில் அவற்றின் ஒவ்வொரு மனநிலையையும்
அவனறிவான்:

அவற்றின் எண்ணங்கள் சாதாரண மனங்கட்டு
 வெறுமையானவொன்றாம், (ஆயின்)
 அவன் பகிர்ந்து கொண்டான், ஒவ்வொரு கட்டுக்கடங்கா
 உணர்ச்சியும்
 உணரப்பட்டு ஒரு விடை (காணப் பெற்றது).
 ப.562-563 வரிகள் 56-70

இவ்வரிகளில், சத்யவான் சாவித்ரியை முதன்முதலாக சந்தித்த போழ்தில் எதைப் பற்றியெல்லாம் எடுத்துரைத்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டானோ, அவையனைத்தையுமே இந்நாளில் கண்கூடாக சாவித்ரிக்குக் காட்டி மகிழ்வதை நாம் பார்க்கிறோமல்லவா! அவன் யார் யாரிடமிருந்தெல்லாம் வாழ்க்கைப் பாடங்களைக் கற்றும், பயின்றும் வந்தானோ அதெல்லாம் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை அன்று, முற்றுமான உண்மை என்று வாசகர்களும் அறியப் பெறுகின்றனன்றோ!

தன்னின் உற்சாகத்தில் கடமையை மறந்தானில்லை என்பதையும் பார்க்கிறோம். அவன் இப்போது சற்று நிதானித்து நிற்கிறான். வீட்டிற்கான விறகு வெட்டப்பட வேண்டியதை நினைவிற் கொணர்கிறான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டு, பசுமையான கிளைகளையுடைய ஒரு பெரிய மரத்தைத் தேரந்தெடுத்து, அதனைத் தன் கூரிய கோடரி கொண்டு வெட்டிச் சாய்க்க ஆரம்பிக்கிறான்.

பகவான் இந்த இடத்தில் ஒரு சராசரி விறகுவெட்டி செய்கின்ற செயலைக் காட்டி, தான் வாழ்க்கையை ஒதுக்கினவரில்லை என்பதை நிருபிக்கின்றார். அதாவது எந்தவொரு கடுமையான உடலுழைப்பு தேவைப்படும் காரியங்களிலும், களைப்புத் தெரியாமலிருக்க, அந்த உழைப்பாளிகள் தங்களுக்குத் தெரிந்த பாடல்களைப் (தெம்மாங்கு, ஏற்றப்பாட்டு, ஏற்ப்பாட்டு, உழவுப்பாட்டு, நடவுப்பாட்டு, (இ)எசைப்பாட்டு, வண்டிப்பாட்டு, ஆலோலப்பாட்டு, காவடிப் பாட்டு என்பவை இவ்வகையைச் சார்ந்தவை) பாடிக் கொண்டே வேலையைச் செய்வர். அது போலவே நம் சத்யவானும் பாட ஆரம்பிப்பதாக பகவான் சொல்கிறார். ரிஷிகளிடையே சிறுவயது முதல் வாழ்கின்ற இவன் எப்படிப்பட்ட பாடல்களைப் பாடுகிறானாம்?

அவன் முனிவரோருரின் உயர் மந்திரவரிகளை அவாக்
 கொண்டு பாடினான்
 அது இறப்பையும் அரக்கர்களையும் அழித்து வெற்றி கொள்ளும்
 முழுக்கமென ஒலித்தது,

ப.563-564 வரிகள் 99-100

மறுபடியும் பகவானின் மனித வாழ்க்கையை, அதன் இயல்பினை மறந்து விடாத நயந்தனைக் காண்கிறோம். வேலை செய்வோர் தம்முடன் இருப்போரைக் கேலி, நையாண்டி செய்தும், பின் சமாதானப்படுத்தியும் அன்பு மொழி பேசுவார்கள்லவா? அது போலவே சத்யவானும் தன் வேலையின் நடுவே சாவித்ரியைப் பார்த்து,

சிலசமயங்களில் (பாட்டை)நிறுத்திவிட்டு அவளிடம்
இனிமைக்குரலில்
தன் காதலையும் அதைவிட மென்மையாக கேலி
வார்த்தைகளையும் பேசுவான்:
ப.564 வரிகள் 101-102

இது போன்ற வரிகளைப் படிக்கும் போது, சாவித்ரி காவியம், அது காட்ட வரும் பேருண்மைகளை மட்டுமின்றி, ஒரு செம்மையான இலக்கியம் காட்ட வேண்டிய நுண்வாழ்வியல்களையும் (மிக இயல்பான வகையில்), நமக்குக் காட்டுவதைப் பார்க்கிறோம். சாவித்ரி காவியம் உலக மஹா காவியம் - *Magnum opus* என்பதை ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் காண்கிறோம்.

அடுத்து, சத்யவானின் பிற உயிரின், ஈங்கு பரிணாம வளர்ச்சியின் கீழ்ப்படிநிலையிலுள்ள உயிரின்(ஒரு மரத்தின்) துயரத்தைக் கூட உணருந் தன்மையை, உயிர்களிடத்தில் அவன் எத்துணை மென் இதயம் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை வரிகள் 119-126 காட்டுகின்றன.

சத்யவான், மரத்தை வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதில் கடுமையானதொரு வலி அவனுடைய மார்பையும், தலையையும் துளைப்பது போல உணர்கிறான். கோடாரியை வைத்து விட்டு மரத்தடியில் வந்தமர்கிறான். சாவித்ரி அவன் அருகில் வந்து அவனை அணைத்துக் கொள்கிறாள். அது போழுது தான் படுகின்ற இத்துன்பத்தைத்தானே, தான் வெட்டிய மரமும் பட்டிருக்கும் என்று உணர்ந்து சாவித்ரியிடம் சொல்வான்:

..... “சாவித்ரி, ஓர் அதீதமான வலி
என் தலையையும் மார்பையும் பிளந்து செல்கிறது
ஒரு கோடரி உயிர்கொள் மரக்கிளையை மட்டுமல்ல
என்னையும் கூட
வெட்டப்படும் போதில் தன் வாழ்வை இழக்க நேர்ந்த அவ்
விருட்சம் உணர்ந்தது
போன்றதோர் ஆழ்ந்த மரணவேதனை என்னைக் கிழிக்கின்றது.
ப.564 வரிகள் 119-123

மாத்ரிமந்திர் ஆலமரம் தன்னுடைய அடிமரத்தில் யாரோ கோடாரியை ஆழப் பதித்துச் சென்றிருப்பதை, அன்னையிடம் சென்று இரவில் முறையிட, காலையில் முதல் வேலையாக ஆரோவில் சென்று அந்த ஆலமரத்தின் துயரைப் போக்குமாறு அன்ன ஆணையிட்டது ஈங்கு நினைவிற்கு வருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லையல்வவா!

சத்யவானுக்கும் அணைத்துக் காப்பாற்ற உற்ற துணை சாவித்ரி இருக்கிறாள். ஆகவே தன்னைக் காக்கின்ற தேவமகளிடம் அவன் அடைக்கலம் புகுகின்றான். அவள் கரத்தின் பாதுகாப்பில் மரணமும் விலகிச் செல்லும் என்ற அவன் ஆழ்ந்தமிக்கையைப் பாருங்கள். அணைத்திருந்த அவளிடம் மேலும் சொல்வான்,

சற்றே நினது மடியில் என் சிரத்தைச் சாய்த்துக் கொள்வேனாக கொடுமையான ஊழிடமிருந்து உன் கரங்களால்

என்னைக் காப்பாயாக:

ஓருவேளை நின் தீண்டுதலினால்,

மரணம் விலகிச் செல்லக் கூடும்.

பக்.565 வரிகள் 124-126

அந்தோ! நடக்க வேண்டியது நடந்தே விட்டது! காரணம், மன்னுயிர்க்காக தன் இன்னுயிரை ஈய வந்த அவதாரம் தான் உட்புக வேண்டிய நுகத்தடியில் தன்னை நுழைத்துக் கொள்ள, அவதரித்த போதிலேயே இசைவு அளித்து விட்டதே. ஆம்! சாவித்ரி நிறைவேற்ற வந்த மகத்தான பணியை ஆற்றவேன, அவளின் கண்ணெதிரிலேயே மரணதேவன் சத்யவானின் உயிரதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு விடுகிறான். இவ்வளவில் புத்தகம் 8 முடிவடைகிறது கீழ்க்கண்ட வரிகளுடன்:

அவள் அறிந்தாள் மாள்வு கண்கூடாக அங்கே நின்று

கொண்டிருப்பதை

சத்யவான் அவளின் அணைப்பிலிருந்து அகன்று

சென்று விட்டதையும்.

ப.566 வரிகள் 176-177

சத்யவானின் இகவாழ்வு நாரதர் உரைத்தது போலவே அற்பாயில் முடிந்து விட்டது. சாவித்ரியின் அவதாரப் பணி தொடர்கிறது. சாவித்ரி காவியத்தின் மூன்றாம் பகுதிக்குள் அழைத்துச் செல்கிறார் பகவான். பகுதி 3, 3 புத்தகங்களை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. இறுதியாக அமைந்துளது முடிவுரை. சத்யவானின் பெருமைகளை இவற்றிலெல்லாம் சாவித்ரியின் வாய்மொழியாக வெளிப்படச் செய்திருக்கிறார் பகவான்.

இனி நாம் சாவித்ரியைப் பின்தொடர்ந்து செல்வோம். அவள் யாரைப் பின்தொடர்கிறாளாம் - சத்யவானின் உயிரைக் கவர்ந்து செல்லும் மரணதேவனை. அத்தேவனிடம், ஒரு மாபெரும் தியாகமே உருவெடுத்து வந்தாற் போன்று வந்து மறைந்து விட்ட சத்யவானின் உயர் குணநலன்களை விவரிக்கிறாள். காரணம் அவளின் குறிக்கோருக்கு சத்யவான் உயிர் திரும்புதல் அவசியம். ஆனால் அந்த உயிரோ இப்போது மரணதேவன் கையில். தவிரவும் மனிதாயிர்களைப் பற்றி இளக்காரமாகப் பேசும் இறப்புக் கடவுளிடம் மானுடர்களிடையே மகத்தான் பணியை ஏற்று வந்துள்ள ஆன்மாக்களும் உள்ளன என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டாமா? முதலில் மரணத்தின் அதிபதிக்கு, தாங்கள் இருவரும் யார் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறாள்:

அவன்(அன்புத்தேவன்) எனக்கென பெயர் சூட்டிக்
கொண்டான், சத்யவானென வளர்ந்தான்.
ஏனெனில் நாங்களிருவரும் அனாதியாக
ஆணாக பெண்ணாக இருந்தோம்,
மரணமுறா ஒற்றை அக்னியினின்றும்
இரு ஆன்மாக்களாகப் பிறந்தோம்.
பு.10 காண்.2 ப.614 வரிகள் 252-254

பிறகு, அவளுக்கென வளர்ந்த, வாழ்ந்த, சத்யவானைப் பற்றி வினா விடுத்தவாரே படிப்படியாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறாள்:

வேற்று கிரகங்களில் அவன் எனக்கென
பு(ம)லர்ந்திருக்கவில்லையா?
அவன் எங்ஙனமாக உலகெனும் அடர்ந்த புதர்க்காடுகளினாடே
ஒர் அரிமா போல் இரவினாடு* என்னைப் பின்தொடர்ந்தான்
என் (வாழ்க்கை) பாதைகளில் திடீரென வந்தான்
அவனின் பெருமைகொள் பொற்பாய்ச்சலினால்
என்னைக் கைக்கொண்டான்!
ப.614 வரிகள் 255-259

காலத்தின்கண்ணே அதிருப்தியுற்றவாறு எனக்காக
ஏங்கியிருந்தான்,
சில சமயங்களில் சீற்றத்துடனும் சிலபோதில் இனிமை கொள்
சாந்தத்துடனும்
மன்பதை தொடங்கிய நாள் முதல் எனக்காக ஆவலுற்றவாறு.
வரிகள் 260-262

*மரணமே இங்கு இரவாக சித்தரிக்கப்படுகிறது.

மேற்காணும் வரிகளில் சாவித்ரியின், அதாவது உய்விக்க வந்த பரமான்மாவை, சத்யவானின், அதாவது மனித இனத்தின்

பிரதிநிதியாக விளங்கிய ஜீவான்மா-, இறைச்சக்தி ஜடமாக வெளிப்பட்டு வந்த காலத் தொடக்க முதல் தேடிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்க்கிறோம். அனாதி காலமாக பிறப்பிறப்பு இவற்றினிடையே சிக்கிக் கிடந்த உயிர்கள் விடுதலை பெறும் காலம் வந்துற்றதை - இவ்விரு ஆன்மாக்களின் சந்திப்பு தெரிவிக்கிறதல்லவா!

பின், அவளைக் கண்டெடுத்த பிறகு, அவன் அவளை ஆட்கொண்டு விட்டதையும் செப்புகிறான்.

அவன் வெள்ளத்தினிடையே எழும் வேகமிகு
அலையென எழுந்தான்
பேரின்பக் கடலினுள் செயலிழக்கச் செய்தவாறே என்னை
இழுத்துச் சென்றான்.
திரையிட்டு தடுக்கப்பட்டுள்ள என் அனாதிகாலத்தினின்றும்*
அவன் கரங்கள் வந்து;
மென்மையாய் இணங்கி வரும் ஒரு தென்றலென எந்தனைத்
தொட்டுச் சென்று விட்டன,
எனை மகிழ்ச்சியுடன் துடிக்கின்ற ஒரு மலரினை கொய்வதே
போல் கொய்து விட்டன,
எனை பெருமகிழ்வோடடைனைத்தும் இரக்கமற்ற**
கனலே போன்றும் விழுங்கி விட்டன.

ப.614 வரிகள் 263-268

*காலங்காலமாய் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவைக் கண்டதைய விடாமல் காலதேவன் மரணத்தின் வாயிலாக இடைநிற்கிறான். இப்போது சத்யவான் அத்தடையிலிருந்து தன்னை மீட்டெடுக்க வந்துள்ள இறைச்சுதையை கண்டும், உணர்ந்தும் கொண்டு விட்டதையே இவ்வரி குறிக்கிறதெனலாம்.

**இங்கு மொழியாக்கம் செய்துள்ள “இரக்கமற்ற” என்ற வார்த்தையை பெருஆர்வத்தோடு என்பதாக அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஏறியும் கனல் எல்லாப் பொருட்களையும் ஆர்வத்தோடு தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு விடுமல்லவா, அது போல. இங்கு எதை எது விழுங்கியது? ஜீவான்மா பரமான்மாவையா அல்லது பரமான்மா ஜீவான்மாவையா? யாரில் யார் கலந்தது? அவ்விருவரைத்தான் கேட்க வேண்டும்!

இங்கு நமக்கு உணர்த்தப்படுவது, யோகசாதனை புரியும் ஒருவன் இறைவனை எவ்வாறு உணர வேண்டும், எவ்வாறு அடைய வேண்டும், எங்ஙனமாக இறையோடு ஒன்று கலக்க வேண்டும் என்பதையாகும். பகவான் இவ்விடத்தே வைணவ சம்பிரதாயத்தில்

வரும் நாயகன்,நாயகி பாவத்தை (இறைவன்-நாயகன், மனிதன்-நாயகி) விளக்கிக் காட்டுவதையும் காண முடிகிறது. பகவான் அடுத்து வரும் வரிகளில், சாவித்ரியின் கூற்றின் மூலமாக, பரமான்மா ஜீவான்மாவைத் தேட வந்ததையும் கூறுகிறார்:

நானும் கூட கவர்ச்சியுற்றவாறு அழகிய வடிவங்களில்

அவனைக் கண்ணுற்றேன்

தூரத்தேயிருந்து அழைக்கின்ற அவனது அழைப்பில்

மயங்கியவாறு ஓடினேன் ப.614 வரிகள் 264-265

சாவித்ரி மேலும் கூறுவாள் - சத்யவானை விடவும் பெரியதொரு கடவுள் ஒருவன் இருந்தால், அவன் சத்யவானின் வதனத்தை(தோற்றத்தை) அனிந்து கொண்டு வரட்டும், அந்தக் கடவுளுடைய ஆன்மா நான் காதல் கொண்டுள்ள சத்யவானின் ஆன்மாவோடு ஒன்றட்டும், எனதான்மாவைக் கேட்கட்டும், பிறகு பார்க்கலாம் நான் விரும்புகிறேனா என்பதை. இங்கு சர்வ நிச்சயமாக சாவித்ரி மரணதேவனுக்கு சவால் விடுவது போலவே பேசுகிறாள். சத்யவானைத் தவிர கடவுளர்களாலும் கூட அத்தகையதோர் ஆன்ம ஒன்றினைப்பை செய்யவியலாதென. காரணத்தை பகவானின் சொற்களிலேயே காணலாம்:

காரணம் ஒரேயோர் இதயம் மட்டுமே என் நெஞ்கத்தினுள்

துடிக்கின்றது

ஆங்கே அரியணை மீது அமர்ந்திருப்பது ஒரேயோரு கடவுளே.

(அவனே சத்யவான்). ப.614 வரிகள் 276-277

இங்ஙனமாகவெல்லாம் சாவித்ரியே சத்யவானைப் பற்றி மிக உயர்வாகப் பேசியுள்ளதை நாம் கண்ட பிறகும் சாவித்ரி, மரணதேவனுக்கிடையே தர்க்கம் தொடர்கிறது. இறுதியாக, மரணதேவன் சாவித்ரியின் உண்மை சொருபத்தைக் காண்பிக்கச் சொல்ல சாவித்ரி, தெய்வீக அன்னையாக உருமாறி, காட்சி தருகிறாள். தெய்வ அன்னையாக அவன் நின்று, மரணதேவனை, தன் பணியை ஆற்ற வந்த சக்தியே மரணதேவன் என்றுரைப்பதைப் பார்க்கிறோம். (புத.10, காண்.4. பக்.666 வரிகள் 894-913.)

பின், மரணதேவன் தன் பிடியிலிருந்து சத்யவானை விடுவிக்க ஆணையிடுகிறாள். சத்யவான் இங்கே “உலகான்மாவாக” தெய்வீக அன்னையால் சுட்டிக் காட்டப்படுவதை வாசகர்கட்கு பகவான் காட்டுகிறார். சாவித்ரி உரைப்பது:

“பூவுலகு என்றழைக்கப்படும் சத்யவானின் ஆன்மாவை

வலியும் அறியாமையுமாகிய உன்னின் இறுகப்பிடிக்கும்

பிடியினின்றும் விடுவி

அது துலங்கட்டும் வாழ்வினுடையவும் ஊழினுடையவும்
 தலைவனாக,
 பரமனின் இல்லத்தே மானுடப் பிரதிநிதியாக,
 பரமஞானத்தின் இணையாகவும் ஒளியின்
 வாழ்க்கைத்துணையாகவும்,
 எஞ்ஞான்றுமான மணப்பெண்ணின் நித்தியமான
 மணாளானாக”
 ப.666 வரிகள் 921-926

ஜகன்மாதா கட்டளையிட்டபடி, சத்யவானின் ஆன்மா
 மரணதேவனின் கைப்பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறது.
 ஆயின் சத்யவான் இன்னமும் தனது பூதவுடலுக்குத் திரும்ப
 இயலவில்லை. காண்ட இறுதி வரிகள் காட்டுவது:

சத்யவானும் சாவித்ரியும் தனித்து விடப்பட்டனர்.
 ஆயின் சலனமும் அடையவில்லை: அவ்விரு
 உருவங்களுக்கிடையே எழுந்து நின்றது
 பேசவகையற்ற காணமுடியா ஒளியூடுருவும் சுவர்.
 ப.668 வரிகள் 969-971

ஏது இன்னமுமா அவ் அன்றில் பறவைகள் இணைய
 முடியவில்லை? சத்யவானின் உயிர் பிரிந்த பின், அவனான்மா
 எடுத்துச் செல்லப்படும் வழிகளில் சாவித்ரி “என்றுமாயுள இரவின்”
 வழியாகவும் (புத.9, 2 காண்டங்கள்), “இரட்டை- வைகறை
 மெல்லோளி & மருள்மாலையொளி” யின் வழியாகவும் (புத.10,
 4 காண்டங்கள்) வலிந்து அழைத்துச் செல்லப்படுகிறாள். அதன்
 முடிந்தகட்டமாகத் தான் நாம் பார்த்த இன்னமும் இணைய முடியா
 நிலையில் இருவரும் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டிருப்பதை.

இப்போதுசாவித்ரியும் சத்யவானும்பரமனின் திருமுன்நிற்கின்றனர்.
 நாமும் புத்தகம் 11க்குள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம்.
 “சாக்வதமான நாள்” என்ற இப்புத்தகம் ஒரேயோரு காண்டம்
 “ஆன்மாவின் தேர்வும் ஒப்புயர்வற்ற முடிவும்” என்பதனைக்
 கொண்டு, சாவித்ரி, சத்யவானை ஊன்ஷடலுடன் திரும்பப்
 பெறுவதைக் காட்டுகிறது. இக்காண்டத்தில் ஒளிமியமான
 இறைவன்(கூட) சாவித்ரியை சோதித்துப் பார்ப்பது தெரிகிறது.
 சத்யவானை திரும்பப் பெறுவதில் அவளுக்குள் ஆர்வமே
 சோதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே மீட்டும் உலகுக்கு, உலகில்
 சாவித்ரியின் பணி செவ்வனே ஆற்றப்பட, உற்ற துணையென
 சத்யவான் அவசியம் என்பதை சாவித்ரி அப்பரமதயாளனுக்கு
 எடுத்துரைக்கிறாள். ஈண்டும் சத்யவானின் பெருமைகளை பகவான்
 சாவித்ரி வாயிலாக வாசகர்கட்டு எடுத்துக் காட்டுகிறார். இறைவன்

சாவித்ரியிடம் கேட்ட கேள்விகளை விடுத்து, சத்யவானைப் பற்றி சாவித்ரி இறையிடம் உரைப்பதை மட்டும் பார்க்கலாம்:

ஓ தலைமைக் கொல்லரே, உமது வேலை தொடங்கும் வரை எங்களை வாழ்வாகிய உலைக்களத்தில் ஒன்றாய் இணைப்பீர். உமது நயத்துடன் வளைத்து ஆபரணமிட்ட

கைப்பிடியான சாவித்ரியை
சத்யவான் என்று பெயர் கொண்ட பெருமகிழ்வு

கொண்ட வாளோடு
அழுகுடன் இணைத்து உருவாக்கும், உலகை நோக்கி

எங்களை அனுப்பும்.

பு.11 காண்.1 பக்.687 வரிகள் 578-582

பலவாறும் கேள்விகளை விடுத்து, சாவித்ரியின் உறுதியை சோதித்த பரமன் இறுதியில் மனம் மகிழ்ந்து சத்யவானைத் திரும்ப பூதவுடலுடன் சாவித்ரிக்கு அளிக்கிறார். அளிக்கு முன் சத்யவானைப் பற்றி, அவனான்மா எதுவென சாவித்ரியிடம் சொல்கிறார்:

அறிவிலா இருளிவிருந்து ஏறி வருகின்ற என் ஆன்மா அவன் வாழ்க்கை மனம் மற்றும் ஒப்பற்றி இயற்கையின் பரப்பிலிருந்து காலமற்ற மீயுர் ஒளியை நோக்கி நகர்ந்து செல்லும் காலத்தே மறைந்துள என்

நித்யத்வத்தை நோக்கி இடம் எனப்படும் துண்டுபடுத்தப்பட்ட வளைவிலிருந்து என்னின் அளவிற்கடங்காவொன்றிற்கு.

தான் விட்டு விலகி வந்து விட்ட மகத்வத்தை நோக்கி தான் வீழ்ந்துபட்ட அழகையும் களியையும் நோக்கி

அனைத்துப் பொருட்களினுடைய தெய்வத்வ அருகாமையை இனிமையை நோக்கி

பரப்புகளற்ற ஒளியை வரம்புகளற்ற வாழ்வை நோக்கி சொல்லுதற்கரிய பேரின்பத்தின் ஆழங்களின் சுவையை சுவைக்கவென

அமரத்வத்தை வரம்பிலியை தொடுவதற்கென ஏறுகின்றது அவனான்மா.

அவன் விலங்கினின்றும் இறைத்தன்மையைத் தேடித் துழாவும் ஒளிவீச்கின்ற எண்ணத்தின்மூலம் மானுடதினத்தின்

உயரங்களை எய்தவென பரமமெய்ம்மையின் மேனிலையார்ந்த அருகாமையை வந்தடையவென விழையும் என் ஆன்மா.

மேலும் இறைவன் உரைப்பான்:

பூவுலக - ஜீவனுடைய உருக்களின் வடிவமான உடலத்தில்:
(மனிதஉடலில்)
 மாந்தரின் வாழ்வென்ற தத்துவத்தில் அவன் வளர்ந்து கொண்டு
 வரும் இறைத்தன்மை
 மண்ணுலகின் அறியாமையினின்றும் இயற்கை தருகின்ற
 உந்துதலில்
கடவுளை நோக்கி உயரேறிச் செல்கின்ற மனித ஆன்மா அவன்.
 ப.702-703 வரிகள் 1139-1156

ஆம்! “வசிஷ்டர் வாயால் ப்ரும்ம ரிஷி” என்பது போல
 அனைத்துமாயுள் பரமேஸ்வரனே நம் கதாநாயகனைப்
 பற்றி இத்தனை உயர்வுகளை உரைக்கிறார் என்றால் அவன்
 பெருமைகளை நம்மால் பேசுவும் இயலுமோ? உனர்ந்து
 கொள்வோம், சத்யவான் போல்நாமும் சாவித்ரிக்கு உகந்தவர்களாக
 வாழ முயற்சி செய்வோம்!

வாசகர்களே! கட்டுரையின் நிறைவுப் பகுதிக்கு வந்து விட்டோம்.
 ஏற்கனவே உரைத்திருந்தது போல காவியத்தின் இறுதிக்
 காண்டம் வரை கவிஞர் தன் கதாநாயகனின் உயர்வானதொரு
 சித்திரத்தை வரைந்து கொண்டே செல்கிறார். காவிய முடிவுரை -
 “நிலைவுகிற்குத் திரும்புதல்” என்பதாம். சத்யவானும் சாவித்ரியும்
 காவியம் காட்டுகின்ற பொழுதான், (காவியம் தொடங்குவது
 ஒருநாளின் விடிகாலை (ப்ரும்ம முகூர்த்தத்தில்) பொழுது முடிவுது
 (சாயுங்காலப்போதில்) குரியன் மலைவாயிலில் விழுகின்ற
 சாயுங்காலப் பொழுதில், கானகத்திலிருந்து அவர்களைத் தேடி
 வருகின்ற கூட்டத்தாரிடையே வந்து நிற்கின்றனர். பொன்
 போல் ஒளிரும் அவர்களிருவரையும் பார்த்து பிரமித்துப் போய்,
 ஒரு முனிவர் சத்யவானிடம் அம் மாற்றத்திற்கான காரணத்தை
 வினவுகிறார். இந்த இடத்தில் கவி கதை நாயகனுடைய
 குணங்களுக்கெலாம் சிகரமான “அடக்கமுடைமையை”
 மிகக் கவினுறக் காட்டி அருளுகின்றார். குணங்களிலெல்லாம்
 தலையாயதான அடக்கமுடைமையின் சிகரத்தில் நிற்கிறான்
 காவிய நாயகன். அதுவும் “ஆன்மீக அகங்காரம்” இருக்கிறதே,
 அதுதான் எப்பேர்ப்பட்ட யோகியையும் அதலபாதாளத்தில்
 வீழ்த்தக் கூடியது. இங்கு சத்யவானே ஐகன்மாதாவுக்கே தன்
 பணியில் உதவி செய்துள்ளவன். அப்படிப் பார்க்கும் பொழுது,
 அவன் தலைநிமிர்ந்து பெருமை பெசலாம். ஆனால்,

“நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
 மலையினும் மாணப் பெரிது”.

திருக்குறள்-அதி-அடக்கமுடைமை-குறள் எண் 124

என்பதற்கொப்பநிலையில் திரிந்துபடாது அடங்கியதோற்றத்துடன் தனக்குப்பட்டவளே ஆனாலும், தான் அவளால் காப்பாற்றப்பட்ட பெருமையை உணர்ந்து கொண்டவனாய், அவளின் பெருமையை அறிந்து கொண்டவனாய் அடக்கத்துடன் சொல்வான் - தான் சாவித்ரியினால் மீட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டவனாய், அவள் அன்பின் கைதியாய் இருப்பதனால், தங்களின் மாற்றத்துக்குரிய காரணத்தை அவளிடமே கேட்டுக் கொள்ளுமாறு. சத்யவானின் முற்றிலுமான சரணாகதியை பகவானின் சொல்லோவியமாகக் காண்கிறோம். காவிய வரிகள்:

சத்யவான் பதிலுரைப்பான் புன்னகைக்கின்ற இதழ்களோடு,
“அனைத்தும் அவளையே சாரும்; அவள் தான்

யாவற்றிற்கும் காரணம்.

இருப்பினும் இப்போதும், அவளுடை பொற்கரங்களில் நான் அடிமை, உங்களுடைய இந்த பூமி என்றழைக்கப்படும் சிறிய குன்றிலே நான் நடமாடுகிறேன் உங்களின் கடந்து போகின்ற கதிரவனின் மனித்துளிகளிலே மனிதர்களின் சுறுசுறுப்பான வேலைகளுக்கிடையே நான் மகிழ்வுடன் வாழ்கிறேன்”
காவிய முடிவுரை - ப.723 வரிகள் 294-297

சாவித்ரி காவியம் என்றால் நாயகி சாவித்ரி மட்டுமே என இதுநாள் வரை நினைத்திருந்த கட்டுரையாசிரியர், இக்கட்டுரை எழுதப் புகுந்த பின்னர், சத்யவான் என்ற கதாபாத்திரம், அதிமன இனத்தைப் புவிக்குள் கொணர முயன்றுழைத்த பகவானையே சித்தரிக்கிறது என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். அதுவும் சாவித்ரியிடம் சரணாகதம் செய்கின்ற சத்யவானை, சாவித்ரியே அனைத்தும், சாவித்ரியே உயிர்களை மரணத்தினின் பிடியினின்றும் காப்பாற்ற வந்துள்ள இறைச்சக்தி என்றெல்லாம் உரைக்கின்ற சத்யவானை - பகவான் வடித்துச் சென்றுள்ள வரிகளில் படித்த பிறகு, அன்னையாரின் மாபெரும் சேதிதான் நினைவில் நடமாடுகிறது.

“Without him, I exist not;
Without me he is unmanifest” 6th May, 1957

“அவரில்லாமல் நானில்லை
நான் இல்லாமல் அவர் வெளிப்படுவதில்லை”

அவ்விரு சக்திகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தவாறு, ஒன்றில் ஒன்று இணைந்தவாறு இம்மண்ணுலகில் அதிமனஇறக்கத்தை

நிலைநாட்டிச் சென்றுள்ளதற்கு நாம் நம் நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதல்லாமல் வேறு என்ன செய்ய இருக்கிறது? ஆயின், நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டிச் சென்றுள்ள சுத்யவானைப் போல எக்காலத்திலுமே நாமனைவரும் சாவித்ரி என்ற தெய்வமாதாவின் பொற்காரங்களில் சிறைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டும், அவளால் மட்டுமே வழிநடத்தப்பட வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொள்ள முடியுமல்லவா! செய்து கொள்வோம்!

கட்டுரையில் காணப்படும் சாவித்ரி வரிகளை மொழியாக்கம் செய்தவர் - கட்டுரை ஆசிரியரே.

பகவான் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் 150வது பிறந்த நாளை கொண்டாடும் விதமாக ஸ்ரீஅரவிந்த ஆசிரமத்தை சேர்ந்த ஆர்னப் சௌத்ரி அவர்கள் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இதில் முத்த சாதகர்கள் சிலர் சாவித்ரி காவிய வரிகளை வாசிக்க அதை இசையுடன் கூடிய ஒலிஒளி காட்சியாக தயாரித்திருந்தார். இந்த ஒலிஒளிக் காட்சி ஏப்ரல் 4ம் நாள் சாவித்ரி பவனில் அனைவரும் காணும் வகையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

சாவ்தீர் விளக்கம் - 25

நூல் ஒன்று : காதை ஜந்து அரசனின் யோகம்
ஆண்ம விடுபாட்டு யோகமும் உயர்வும்

பகுதி 7, வரிகள் 512 - 567

ஆங்கிலத்தில் : ஷ்ரத்தாவன்

தமிழில் : தண்ணெல்லை

A giant order was discovered here
Of which the tassel and extended fringe
Are the scant stuff of our material lives.

முந்தைய பகுதியில், அசுவபதி ஆயிரம் அறைகள் கொண்ட ஆண்டவனின் வீட்டை அதனுடைய முகமண்டபத்தை, நுழைவாயிலை, பால்கனியை எவ்வாறு பார்த்தார் எனப் படித்தோம். வரையறை இல்லா நிலைகளிலிருந்து இன்னதென தெரிந்திராதன எல்லாம் வெளிப்புறம் நோக்கிப் பார்த்தன. காலமற்ற காலதேவனின் விளிம்பில் வதியும் உயிரோட்டமுள்ள ஜீவன்கள் கீழே பார்க்கின்றன. இப்பொழுது அவர், உயர்வான பரந்த மாபெரும் பரப்புகளில் ஓர் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஏற்பாட்டைப் பார்க்கிறார். இந்த ஏற்பாடு, நம்முடைய தென்னிந்திய கோவில்களில் இருக்கும் கோபுரங்களின் பல்வேறு நிலைகள் ஓர் ஒழுங்கோடு அமைக்கப்பட்டது போன்றது. ஓர் பிரம்மாண்ட ஒழுங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது ஆங்கே, இதில் நம்முடைய தூல வாழ்க்கை என்பது குஞ்சம் போன்றது, நீட்டிக்கப்பட்ட ஓரம். ஒரு சால்வை அல்லது படுக்கை விரிப்பின் ஓரத்தில் நூலிழைகளை முடிச்சாகப் போட்டு “குஞ்சத்தை” அல்லது “நூலிழையால் ஆன ஓரத்தை” உருவாக்குவார்கள். அது அந்த துணி அல்லது ஆடையின் ஓரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். நம்முடைய வாழ்வும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. ஓர் உண்மையான விஷயத்தின் ஓரத்தில் பலமற்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய வாழ்வு, பிரபஞ்ச ஒழுங்கின் ஓரத்தில் அற்பப் பொருளால் ஆக்கப்பட்ட ஒன்று. Scant என்றால் போதாத, சொற்ப அளவுள்ள, மிகக் குறைவான என்பது பொருள்.

This overt universe whose figures hide
The secrets merged in superconscious light,
Wrote clear the letters of its glowing code:

A map of subtle signs surpassing thought
Was hung upon a wall of inmost mind.

வெளிப்படையாக் தெரியும் இந்த பிரபஞ்சத்தில், நம் கண்களால் பார்க்கக் கூடிய இப்பிரபஞ்சத்தில், அதனுடைய தூல் உருவங்களும் வடிவங்களும் எவற்றைக் குறிப்பதற்காக படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை இரகசியமாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரகசியங்கள் அதிமனதளத்தின் ஒளியுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டன. ஆனால் இப்பொழுது அசுவபதியின் அகக்காட்சியில், இந்த தூலப் பிரபஞ்சம், மறையின் செய்திகளின் எழுத்து மூலங்களைத் தெள்ளத் தெளிவாய்க் காட்டுகிறது. Code என்பது இரகசியமான எழுத்து வடிவம். நம்முடைய தூல பிரபஞ்சத்தின் இந்த இரகசியங்கள் கண்களால் காணக்கூடியதாகஇருப்பினும்,அவைஇரகசியஎழுத்துவடிவிலால் ஆனவை. இந்த இரகசிய எழுத்து வடிவங்களை, இப்பொழுது அசுவபதியால் தெளிவாக படிக்க முடிகிறது. சிந்தனையை விஞ்சகின்ற சூட்சமக் குறியீடுகளால் ஆன ஒரு வரைபடம் அவருக்கு காட்டப்படுகிறது. அந்த வரைபடம் உள்ளாழ்ந்த மனதின் சுவரின் மீது தொங்கவிடப்படுகிறது: மேலோட்டமான விழிப்புணர்வினால் அதை எட்ட முடியாது. ஆனால் உள்ளாழ்ந்த மனதின் நிலைக்கு அது சாத்தியமானதே.

Illumining the world's concrete images
Into significant symbols by its gloss,
It offered to the intuitive exegete
Its reflex of the eternal Mystery.

இந்த சூட்சம் அறிகுறிகளால் ஆன வரைபடம் ஒளியை உமிழ்கிறது, இந்த தூல உலகில் இருக்கும் திடமான உருவங்கள் ஒளிர்கின்றன; அதனுடைய ஒளியில் அவையனைத்தும் ஒரு முக்கியத்துவம் பெற்ற குறியீடுகளாகத் தெரிகின்றன. இங்கு நாம் பார்க்கும் அனைத்துப் பொருட்களும் சாதாரணமானவையாக நமக்குத் தோன்றுகின்றன: தரை, கேமரா, நாற்காலி, பூக்கள், சுவர்கள் . . . ஆனால் இந்த ஒவ்வொரு பொருட்களும் ஆழ்ந்த முக்கியத்துவம் பெற்றவை. அசுவபதிக்கு இந்தப் பொருட்கள் அனைத்தும் அர்த்தமுள்ளவையாக, சூட்சம் குறியீடுகளால் ஆன அந்த வரைபடத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது போல் பொருள் பொதிந்தவையாகத் தெரிகின்றன. Gloss என்றால் இங்கு விளக்கவுரை என்று பொருள். Glossary என்ற சொல் பற்றி நாம் அறிவோம். இதற்கு அரும்பதவுரை என்பது பொருள். இது அறிமுகமில்லாத சொற்களுக்கு விளக்கம் கொண்டது, புத்தக

வடிவிலானது அல்லது ஒரு புத்தகத்தின் இறுதியில் இடம் பெறுவது. சொல்லப்போனால் நான் சாவித்ரியிலுள்ள சொற்களின் வரிகளின் பொருளை விளக்குகிறேன். நான் அதில் புரிந்து கொள்ள கடினமாக இருப்பவற்றை விளக்குகிறேன். இதைத்தான் சூட்சமக் குறியீடுகளின் வரைபடம் நமக்குச் செய்கிறது. இத்தகைய சூட்சமக் குறியீடுகள் சிந்தனையை விஞ்சக்கூடியவை. இப்பொழுது நான் இந்த வரிகளுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதால், அது உங்கள் மனங்களுக்குச் செல்கிறது. ஆனால் மன்னர் அசுவதி காணும் சூட்சமக் குறியீடுகளின் வரைபடம் உள்ளனர்வுக்கு அர்ப்பணிக்கப்படுகிறது. உள்ளுணர்வின் விளக்கவரையை தருபவருக்கு அர்ப்பணிக்கப்படுகிறது. Exegete என்ற சொல் கடினமான உரைகளுக்கு விளக்கம் தருபவர் என்பது பொருள். உள்ளுணர்வின் விளக்கவரை மழுங்குபவனுக்கு இத்தால் உலகின் திட்குறியீட்டு வடிவங்களான அந்த திண்ணிய வடிவங்களை அவன் புரிந்து கொள்ள அந்த வரைபடம் உதவுகிறது. இந்த வரைபடம் இந்த திண்ணிய வடிவங்களுக்கும் மெய்மையின் புதிர்நிலைக்கும் இடையோன தொடர்பை காட்டுகிறது. இத்தால் உலகம் உயர் மெய்மையின் பிரதிபலிப்பே என்பதைக் காட்டுகிறது. அதனால் இந்த திண்ணிய வடிவங்கள் தங்களுடைய உண்மையான முக்கியத்துவத்தை புரிந்து கொள்கின்றன. சாதாரண மொழி மழுக்கில் reflex என்ற சொல்லுக்கு ஒரு செயலுக்கான அனிசசை செயல் என்பது பொருள். ஆனால் இச்சொல் அதனுடைய மூலச் சொல்லான reflection என்பதோடு தொடர்புடையது. இங்கு ஸ்ரீஅரவிந்தரும் இதே பொருளிலேயே இச்சொல்லை உபயோகிக்கிறார். மேலும் இக்காலியத்தில் பல இடங்களில் இப்பொருளிலேயே பயன்படுத்துகிறார். இத்தால் உலகின் திண்ணிய குறியீடுகள் நித்தியப் புதிரினை பிரதிபலிக்கின்றன. இது ஒரு குறிப்பிட்ட குறியீடு மற்றும் சூட்சம குறியீடுகளின் வரைபடத்தின்படி தெளிவான விளக்கத்தை உருவாக்குகின்றன.

Ascending and descending twixt life's poles
 The seried kingdoms of the graded Law
 Plunged from the Everlasting into Time,
 Then glad of a glory of multitudinous mind
 And rich with life's adventure and delight
 And packed with the beauty of Matter's shapes and hues
 Climbed back from Time into undying Self,
 Up a golden ladder carrying the soul,
 Trying with diamond threads the Spirit's extremes.

அசுவபதி தன்னுடைய உள்ளாழ்ந்த மனதின் சுவாலில் தோன்றியிருக்கும் பிரும்மாண்ட ஒழுங்கினை சூட்சமக் குறியீடுகளின் வரைபடத்தின் மூலமாக பார்க்கிறார், புரிந்து கொள்கிறார். அவர், உயர் சட்டத்தின் கிரமப்படி அமைந்த ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரும் ஆட்சிப் பகுதிகள் ஏறியும் இறங்கிய வண்ணமுமாய் இருக்கும் உயிர்ப்பின் நேரெதிர் கோடிகளைப் பார்க்கிறார். அந்த ஆட்சிப் பகுதிகள், அந்த வரைப்படுத்தப்பட்ட நடைமுறைகள் ஓர் உயரிய சட்டத்தினை ஒத்திருக்கிறது. இந்த உயர் சட்டம் கிரமப்படி அமைந்திருக்கிறது. அதாவது இந்த உயர் சட்டத்திற்கு அடுத்துத்த நிலைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நிலைக்கும் குறிப்பிட்ட சில சட்டங்கள் மட்டுமே பொருந்துவதாக இருக்கும். அதற்கு மேலே அடுத்த நிலையில் அந்த சட்டங்கள் வேறானவையாக இருக்கும். இந்த ஒவ்வொரு நிலையிலும் இருக்கும் ஆட்சிப் பகுதிகள் அந்தந்த சட்டத்தின் கீழ் இயங்கும். எனவே இந்த ஆட்சிப் பகுதிகள் ஒரு வரைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வரிசையில் மேலும் கீழ்மாக வாழ்வின் இரண்டு நேரெதிர் கோடிகள் இடையே செயல்படுகின்றன. முதலில் அவை கீழ்ந்துகின்றன: முதலில் நித்தியத்திலிருந்து எல்லையற்ற காலத்திலிருந்து காலத்தினுள் ஆழ்ந்துவிடுகிறது. இப்படித்தான் இந்த சிருஷ்டி, இந்த வெளிப்பாடு ஏற்பட்டது. நித்தியம், காலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அந்த பரமன் தன்னை கால வர்த்தமானங்களுக்குள் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். இருப்பின் எல்லா நிலைகளையும், அதன் ஆட்சி நிலைகளையும், எல்லா வடிவங்களையும், ஆற்றல்களையும் ஜீவன்களையும் உருவாக்கினான். முதலில் தன்னை அவன் காலம் என்பதற்குள் உட்படுத்திக்கொள்ளும் பொழுது ஒடுக்கத் (Involution)திற்கான தளங்கள் உருவாயின, நித்தியத்திலிருந்து காலத்திற்கு கீழே இறங்குவதற்கான படிநிலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. பின்பு காலத்திலிருந்து மீண்டும் ஏறிச் சென்று இறவாப் பேராத்மனை அடைய பரிஞாமப் படிகள், அதாவது மூலத்தை மீண்டும் அடையும் பொருட்டு மீண்டும் மேலேறிச் செல்லும் நிலைகளும் உருவாயின. அவ்வாறு அவை உயரும் பொழுது எண்ணிலாச் சிந்தையின் பெரிதொரு சிறப்பினைத் தந்திடும் அகமகிழ்வும் ஏற்படுகிறது. கீழ் நோக்கிய இறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிடுதல் என்ற நிலை இல்லையென்றால் எண்ணிலாச் சிந்தை என்பதற்கு இடமேயில்லை. என்னற்ற தனிப்பட்ட ஜீவன்களும் அவர்களுடைய பலதரப்பட்ட மனது, அவரவர் வழியில் விஷ யங்களை பார்ப்பது என்பதும் இருந்திருக்காது, பல்வேறு வகையான ஜீவன்களும் உருவங்களும் தங்களுக்கிடையேயான இந்த தொடர்பின் லீலை என்று எதுவுமே இருந்திருக்காது. எனவே மேலேறுதல் நடக்கும் பொழுது எண்ணிலாச் சிந்தையின்

பெரிதொரு சிறப்பினைத் தந்திடும் அகமகிழ்வும் ஏற்படுகிறது. அது உயிர்த்தளத்தின் செயல்வேட்டம் மற்றும் உவகையால் நிறைந்து காணப்படுகிறது. அத்துடன் கருப்பொருள் தன்னின் வனப்பும் வண்ணமும் குவித்த வடிவுகள் காணப்படுகின்றன. தளங்கள் மற்றும் ஆட்சிப்பரப்புகளின் தொடர்கள் காலத்திலிருந்து மீண்டும் இறவாப் பேராத்மனுக்கு ஒரு பொன்மய ஏணி ஆன்மாவைத் தாங்கி மேலேறுகிறது. அந்த ஆன்மா மேலே நகர்ந்து செல்கிறது, அந்தப் பொன்மய ஏணி பேருயிரின் இரு கோடிகளை இணைக்கிறது, வைரக் கல்லினால் வடித்த சரடுகளால் கட்டுகிறது. இருதிசைக் கோடிகள் இருக்கின்றன, ஒரு கோடியில் தூய ஆன்மாவும் மறு கோடியில் உணர்வற்ற ஜடமும் இருக்கின்றன. ஆனால் இவையிரண்டும் பொன்மய ஏணியின் பல படிகளால் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் ஆன்மா கீழே ஆழ்ந்து சென்றுவிடுகிறது, அது கீழ் நோக்கி பாய்ந்து சென்று அசேதனத்துள் ஆழ்ந்து தன்னை மறந்துவிடுகிறது. பின்பு மீண்டும் நினைவுபெறுகிறது; அது ஒரு படி மேலே செல்கிறது, எளிமையான உயிரினமாக உருவெடுக்கிறது. அதன் பின் அடுத்தடுத்து நிலை வடிவங்களாக உருவெடுக்கிறது. இறுதியில் இறவாப் பேராத்மன் எனும் தன்னுடைய நிலைக்கு மீண்டும் மேலேறிச் செல்லும் வரை இது தொடர்கிறது. தன்னுடைய மூலத்திற்கு தான் திரும்பும் இந்த வழியில், கால வர்த்தமானங்களுக்கு உட்பட்டு தான் பெற்ற அனுபவங்களின் சாரத்தை சுமந்து செல்கிறது. ஒரு கோடியில் தூய்மையான ஆன்மா மறு கோடியில் ஜடம், அதாவது பருப்பொருள், ஆனால் இவையிரண்டும் அந்தப் பொன்மய ஏணியினால் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த தளங்கள், உலகங்கள் மற்றும் இராஜ்யங்களில் எந்த தடையும் இல்லை, வெளிப்பாட்டின் பிரமாண்டமான ஒழுங்கு காணப்படுகிறது.

In this drop from consciousness to consciousness
Each leaned on the occult Inconscient's power,
The fountain of its needed Ignorance,
Archmason of the limits by which it lives.

இவ்வரிகள் கீழ் நோக்கிய பயணத்தின் முறையை விவரிக்கிறது. இந்த முறையில் சர்வ உணர்வுள்ளவன் எவ்வாறு உணர்வற்ற நிலைக்கு ஆளானான் என்பதை விளக்குகிறது. அது ஒவ்வொரு படியாக, ஒரு முறை ஒரு படியில் மட்டும், படிப்படியாக தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கீழிறங்குகிறது. இந்த கீழறக்கத்தில் ஓர் உணர்விலிருந்து மற்றொரு உணர்விற்கு, ஒவ்வொரு தளத்தின் படி நிலையிலும் இறங்கும் பொழுது உணர்விலாத் தன்மையின் மறைந்துள இறையாற்றல் தன்னை

சார்ந்தே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நிலையும் அதற்கு மேலே உள்ளதைவிட மேலும் உணர்வற்றதாக இருக்கிறது. இந்த உணர்வற்ற நிலைதான் தேவைப்படுகிறது மட்மையை ஊற்றாய் வெளிப்படுத்துகிறது. எனவே இந்த உணர்வற்ற நிலை கூட சிற்பியாய், தலைமை வல்லுநனாக ஆகிறது. தான் வாழ்ந்திடும் எல்லைகளை வரையறைப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு நிலைக்கும் அதற்கேற்ற வரைமுறைகள் இருக்கின்றன.

In this soar from consciousness to consciousness
Each lifted tops to That from which it came,
Origin of all that it had ever been
And home of all that it could still become.

எதிர்த்திசையில் அதாவது மேல்நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஓர் உணர்விலிருந்து மற்றொரு உணர்விற்கு மேலே செல்லும் இந்த முறையில், ஒவ்வொரு தளத்திலும், ஒவ்வொரு இராஜ்யமும் தன்னுடைய உயர்த்தை உயர்த்துகின்றன, தன்னுடைய மிக உயர்ந்த உச்சியை, தனது வானத்தை, மேலே அடுத்த நிலையை நோக்கி தான் எங்கிருந்து வந்ததோ கீழ் நோக்கி இறங்கியதோ அதை நோக்கி உயர்கிறது. இதுவரை ஆங்கே எவ்வாறெல்லாம் இருந்ததோ, அதனின் பிறப்பிடமும் இனிமேல் அது தான் எப்படி யெல்லாம் ஆகிடக் கூடுமோ அதனின் புகலிடமும் அதுவாக அமைகிறது.

இந்த சில வரிகளில் ஸ்ரீஅரவிந்தர் பரிணாமத்தில் வெளிப்பாட்டினுடைய இரகசியத்தை நாம் எளிதில் நினைவிற்கொள்ளுமாறு ஓர் ஓவியத்தைப் போல நம் கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறார். உணர்வுள்ள ஆன்மா ஜடம் என்ற ஒன்று இருப்பதற்கு முன்பே எவ்வாறு முற்றிலும் உணர்வற்ற நிலையில் ஆழந்தது? அது மறந்து போக வேண்டும். கீழ் நோக்கி இறங்கும் ஒடுக்கத்தின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அது தன்னை மறந்து போக வேண்டும், அடுத்த படியில் இன்னும் சற்று அதிகமாக மறக்க வேண்டும். இந்த நடைமுறையில் உணர்வின் படிநிலைகள் வெளிப்படுகின்றன. ஸ்ரீஅரவிந்தர் தன்னுடைய The Life Divine நூலில் ஆன்மா அறியாமை எனும் தீர்ச்சையலை ஏற்றுக் கொண்டிருக்காவிட்டால், மூலத்தை மறந்திருக்காவிட்டால், தான் யார், எங்கிருந்து வந்தோம் என்பதை மறந்திருக்காவிட்டால் இன்று நாம் காணும் உலகை பார்த்திருக்க முடியாது என்கிறார். எனவே உணர்வற்றதிலிருந்து அது வெளிவரும் பொழுது அது மேல் நோக்கி அடுத்த படியை தேடுகிறது, அது உச்சகட்ட நிலையை, தன்னுடைய மூலத்தைப் பார்க்கவில்லை, ஆனால் அடுத்த படி

நிலையை மட்டுமே பார்க்கிறது. அசுவபதி அந்த பொன்மய ஏணியான தளத்தைப் பார்க்கும் பொழுது, ஒவ்வொரு தளமும், ஏணியின் ஒவ்வொரு படியும், மேல் நோக்கிய அடுத்த நிலையை, தான் எதிலிருந்து வந்ததோ அதை மட்டுமே பார்க்கிறது. இதுவே அதனுடைய பிறப்பிடமும் இனிமேல் அது தான் எப்படியெல்லாம் ஆகப் போகிறதோ அதனின் புகலிடமும் அதுவாக ஆகிறது. அடுத்த வரியில் இவையைனத்தும் தொகுத்து விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

An organ scale of the Eternal's acts,
 Mounting to their climax in an endless Calm,
 Paces of the many-visaged Wonderful,
 Predestined stadia of the evolving Way,
 Measures of the stature of the growing soul,
 They interpreted existence to itself
 And, mediating twixt the heights and deeps,
 United the veiled married opposites
 And linked creation to the Ineffable.

இங்கு ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஆன்மாவின் இரண்டு கோடிகளுக்கு இடையோன மேலேறும் மற்றும் கீழிறங்கும் இராஜ்யங்களின் வரிசைகளை நமக்குக் காட்டுகிறார். ஓர் ஆர்கன் இசைக் கருவியில் இசை அளவுகோல்களின் படி ஓர் இசைக்குறிப்பிற்கு ஏற்றபடி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அந்த கீபோர்டில் மேலும் கீழுமாக அழுத்தி இசைக்கப்படும். ஒரு பெரிய ஆர்கன் இசைக் கருவியில் அனைத்து உந்து விசைகளையும் இழுக்கும் பொழுது, அது முழு ஒலி அளவுடன் இசைக்கும், பிரமாண்டமான ஒசையை, மிக சக்தி வாய்ந்த பன்முகத் தன்மை கொண்ட இசையை வெளிப்படுத்தும். ஆரோகணத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அவரோகணத்தில் உச்ச ஸ்தாயியில் முடிவடையும், மிகவும் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தும், மனதை நெகிழி வைக்கும் இசையாக இருக்கும். இந்த உலகங்களின் தொடர் நிலைபேறுடைய வினைகளின் அளவு கோல் கொண்ட ஓர் இசைக்கருவியாக / முடிவிலாத தோர் அமைதியில் கண்டிடும் உணர்ச்சி முகட்டின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. இந்த இசை அளவு கோவின் உச்சத்தில் பூரணமான என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் நித்தியனின் பேரமைதி, இருக்கிறது அதுவும் உணர்ச்சி முகட்டின் ஆழமான நிலையே. ஒவ்வொரு இசைக் குறிப்பும், ஒவ்வொரு இராஜ்யமும், ஒரு படியே, பன்முகத் தோற்றம் கொண்டதன் வியத்தகு அதிசயம். இவற்றின் முடிவிலாக் காலடிகள் அந்த இறைப் பேரான்மா மேலும் கீழும் பல்வேறு தளங்களிடையே சென்று திரும்பும். விரிவடையும் வழிகளின்

பொருட்டு முன்னாலே உருவாக்கப்பட்ட விளையாட்டரங்கம் இந்த இராஜ்யங்கள் என்கிறார் பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தர். பரிணாம வளர்ச்சியில் நடைமுறையில், விரிவடையும் வழிகளைப் பின்பற்றி பல்வேறு தளங்கள் பற்றிய அனுபவங்களை ஆன்மா பெறுவது என்பது முன்னாலே உருவாக்கப்பட்ட விளையாட்டரங்கம், அந்த நிலைகளினாலே பயணப்படுவது என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று: அந்த நிலைகளாவன பருப்பொருள், உயிர், மனது, மனதின் பல்வேறு நிலைகள் இன்னும் பல. Stadia என்ற சொல் ரோமானியர்கள் சாலைகளை அளக்க பயணபடுத்தும் ஒரு சொல். முன்னேற்றத்தின் ஒரு நிலையைக் குறிப்பது இந்த சொல். ஒவ்வாரு தளமும் நிலையும் பரிணாமத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட முன்னேற்றத்தை குறிக்கிறது. இந்த நிலைகள் முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட படிநிலைகள், அதை பரிணாமம் பின்பற்றிச் செல்கிறது. அதே சமயம் அவை வளரும் ஆன்மாவின் உயரத்தை ஆகிருதியை அளக்கின்றன. ஒரு குழந்தை வளரும் பொழுது, அதனுடைய பிறந்த நாளன்று அக்குழந்தையின் பெற்றோர் ஒரு சுவரை ஒட்டி நிற்க வைத்து அவனுடைய உயரத்தைக் குறிப்பார். அவன் அந்த ஒரு வருடத்தில் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்திருக்கிறான் என்பதை அறியவே இவ்வாறு செய்வார். இந்த தளங்கள் ஆன்மா வளர்கின்ற நிலையில் அதனுடைய முன்னேற்றத்தைக் குறிப்பதாகும். பரிணாம வளர்ச்சியில் ஆன்மாவின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் மைல்கற்கள் இவை. மேலும் அவை தன்னுடைய இருப்பை பற்றி தானே விளக்கமளித்துக் கொள்கின்றன: இந்த தளங்கள் தூய பரம இருப்பு பல்வேறு வழிகளில் தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்வதை, தன்னைத்தானே அனுபவமாகப் பெறுவதை, தன்னைத் தானே கண்டுபிடித்துக் கொள்வதைக் காட்டுகின்றன. மேலும் அவை உயரங்களுக்கும் ஆழங்களுக்கும் இடையே மத்யஸ்தம் செய்கின்றன, வெளிப்பாட்டின் மிக உயர்ந்த நிலைகளுடன் மிக ஆழந்த நிலைகளை இணைக்கின்றன. இவ்வாராக அவை, எதிர்மறைகளின் மறைக்கப்பட்ட இணையாக, ஜக்கியமடைகின்றன, இரு கோடிகளான ஆன்மாவும் ஜடமும், அல்லது இயற்கையும் ஆன்மாவும், இவை உண்மையில் அந்த ஒன்றே. அவற்றினுடைய ஒருமை நமக்கு புலப்படாமல் மறைந்திருந்தாலும். இந்த தளங்களின் கிரமங்கள் சிருஷ்டியின் எல்லா நிலைகளையும் படிகளையும் அனைத்தையும் கடந்த, வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாத அந்த ஒன்றுடன் இணைக்கின்றன.

A last high world was seen where all worlds meet;
 In its summit gleam where Night is not nor Sleep,
 The light began of the Trinity supreme.

இத்தளங்களைக் குறிக்கும் ஏணியின் உயர் படியில் அதாவது இறுதிப் படியில், அசுவபதி எல்லா உலகங்களும் சந்திக்கும் உயர் உலகைப் பார்க்கிறார். உலகங்களின் வரிசையின் உச்சத்தில் இருக்கும் அந்த உலகம் ஒளிர்கிறது. அங்கு இரவு என்பதும் இல்லை உறக்கம் என்பதும் இல்லை. அதாவது உணர்வற்ற இருள் நிலை அங்கில்லை, மறத்தல் என்பதில்லை, அறியாமையில்லை, அந்த உலகத்தின் உச்சத்தில் ஒளிவீச்த் தொடங்கும். அந்த உலகத்தின் உச்சத்தில், கொடுமுடியின் சிகரத்தில் மும்மையாம் சச்சிதானந்தத்தின் படரோளி பரவத்தொடங்கும். Trinity என்பது சத்சித்-ஆனந்தத்தைக் குறிக்கிறது.

The Life Divine நூலில் சொற்களால் விவரிக்க இயலாத அந்த இறைவன், அனைத்தையும் கடந்தவன், எவ்வாறு தன்னைத் தானே சத்-சித்-ஆனந்தமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டான், சிருஷ்டிப் பணியைத் துவக்கினான் என்பதை குறிப்பிட்டிருப்பார். முதலில் வெளிப்பட்ட நிலை அதிமனம், சத்தியப் பேருணர்வு என மூர்அரவிந்தர் நமக்குச் சொல்கிறார். இந்த அதிமனமே மற்ற வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டு வந்தது என்கிறார். அசுவபதி கீழிருந்து மேல்நோக்கிய பல்வேறு தளங்களின் நிலைகளைப் பார்க்கும் பொழுது எல்லா உலகங்களும் சந்திக்கும் அந்த கடைசி உயர் உலகம், முழுமையானது, ஒன்றிப்பை உடையது என்று கூறியிருக்கிறார்.

All there discovered what it seeks for here.

It freed the finite into boundlessness

And rose into its own eternities.

எல்லா உலகங்களும் சந்திக்கும் இறுதியான அந்த உயர் உலகில், அது தான் தேடும் அனைத்தையும் கண்டுபிடிக்கிறது. கிட்டத்தட்ட குருட்டுத்தனமாக. எல்லா உலகங்களும் ஏதோ ஒன்றைத் தேடுகின்றன. ஆனால் அங்கு அந்த உயர் உலகில் அனைத்தும் தன்னுடைய நிறைவை எட்டியிருக்கின்றன. அந்த உலகம், அந்த அந்தத்தை, எல்லைக்குட்பட்டதை, எல்லையற்றதற்கு விடுவிக்கிறது. வெளிப்பாட்டில் அனைத்தும் வரம்பிற்குட்பட்டதே. இருப்பினும், வரம்பிற்குட்பட்ட இந்த எல்லா விஷயங்களின் மூலமும் அந்த அனந்த சச்சிதானந்தமே. அந்த உயர் உலகில் வரம்பிற்குட்பட்ட அனைத்தும் விடுவிக்கப்பட்டு எல்லையற்ற ஒன்றாக ஆகிறது. ஒவ்வொரு உலகமும் உயரத்தை நோக்கி உயர்ந்து அதற்கு மேலே ஏறுகிறது. இந்த உயர் உலகமும் கூட தன்னுடைய நித்தியத்திற்கு வெளிப்பாட்டிற்கு அப்பால் உயர்கிறது.

The Inconscient found its heart of consciousness,
 The idea and feeling groping in Ignorance
 At last clutched passionately the body of Truth,
 The music born in Matter's silences
 Plucked nude out of the Ineffable's fathomlessness
 The meaning it had held but could not voice;

இந்த உனர்வற்றதினுள்ளே, முற்றிலும் உனர்வற்றதாகத் தோன்றும் அசேதனத்தினுள்ளே, ஓர் இரகசியம் மறைந்திருக்கிறது. — உனர்வின் மையம் இருக்கிறது. அந்த உயர் சத்தியத்தினுள், அந்த ஒளியில், இந்த உனர்வின்மை தன்னுடைய உனர்வின் மையத்தைக் காண்கிறது. சத்திய உலகத்திலிருக்கும் அனைத்துவிதமான மன்றீதியான செயல்கள், உனர்வுகள், உனர்ச்சிகள் எல்லாம் இங்கு அறியாமையின் காரணமாக தட்டுத்தடுமாறி, அர்த்தமுள்ள ஒன்றை, நிஜமான ஒன்றை கண்டறிய குரட்டுத்தனமாக தேடிக் கொண்டு சுற்றிச்சுற்றி வந்து இறுதியில் சத்தியத்தின் உடலை பற்றிப் பிடித்துக் கொள்கிறது. பின்பு நம் கவி இசையைப் பற்றி பேசுகிறார் — ஜடத்தின் மோனத்தில் பிறந்த இசை. ஜடத்தின் மோனத்தில் ஓர் இசைவு, ஒரு விதமான இசை மறைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வருவதைப் போல் தோன்றுகிறது. அந்த உயர் உலகில், மறைவாக இருக்கும் அந்த இசைவு, தன்னுள் கொண்டிருக்கும் பொருளை, தன்னால் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள இயலாத்தைக் கண்டுவிட்டது. எந்தவித மறைப்பும் அற்ற அந்தப் பொருளை, சொற்களால் விண்டுரைக்க இயலாதவனின் ஆழங்காண இயலாத்திலிருந்து கண்டு கொண்டது.

The perfect rhythm now only sometimes dreamed
 An answer brought to the torn earth's hungry need
 Rending the night that had concealed the Unknown,
 Giving to her her lost forgotten soul.

இசையின் ஓர் அம்சம் சந்தம்; அந்த இறுதியான உயர் உலகின் பரிபூரணமான சந்தம் இங்கு சில போழ்து கற்பனையான ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இந்த சந்தம், கிழிந்து போன புவியின் பசி கொண்ட தேவைக்கு ஒரு பதிலை, ஒரு தீர்வை கொண்டு வருகிறது. பூமி கிழிக்கப்பட்டிருக்கிறது, காயப்பட்டிருக்கிறது, துயருருகிறது, பிரிந்துபட்டிருக்கிறது, பசித்திருக்கிறது, ஆனால் அந்த பூரண சந்தமோ ஒரு பதிலை கொண்டுவருகிறது, புவியின் எல்லா தேவைகளுக்கான பதிலை கொண்டுவருகிறது, ஏனென்றால் அது அந்த இருளை பியத்தெறிகிறது, பூமிமாதாவிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த அறியவொண்ணாதவனை,

அவனை மறைத்திருக்கும் உணர்வற்றதெனும் இருளை பியந்தெறிகிறது. அந்த இருள் கிழிக்கப்படும் பொழுது, இந்த நிலவுலகம் தன்னுடைய இழந்துவிட்ட மறந்து போன ஆன்மாவை மீட்டெடுப்பாள். பரிணாமத்தின் நோக்கத்தின் பொருட்டு தன்னை மறக்க ஒப்புக் கொண்ட அந்த மாபெரும் தியாகத்தை, தன்னுள் கொண்டிருக்கும் அந்த இறைப் பொருளை அதன் சக்தியை மீண்டும் கண்டுபிடிக்க, கொண்டுவர விழைகிறாள். எல்லா உலகங்களும் சந்திக்கும் அந்த இறுதியான உயர் உலகில் அனைத்தும் மீண்டும் வழங்கப்படுகின்றன, தீர்க்கப்படுகின்றன, ஐக்கியமடைகின்றன.

A grand solution closed the long impasse
In which the heights of mortal effort end.

எவ்வளவுதான் முயன்றாலும், நாம் எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும், நம்மால் ஓர் எல்லை வரைதான் செல்ல இயலும், ஒரு முட்டுக்கட்டை, ஒரு தடை, அதை உடைத்துக் கொண்டு மேற் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்படும். ஆனால் அந்த இறுதியான உயர் உலகில் அந்த முடிவு என்பது ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இராது, அது ஒரு காலியான சுவராக இருக்காது, ஆனால் ஒரு மாபெரும் தீர்வாக மனிதனின் எல்லா உழைப்பிற்கும் முயற்சிக்கும் ஒரு தீர்வாக இருக்கும்.

(தொடரும்)

நிக்கொலஸ் ரோரிக் எனும் பிரசித்தி பெற்ற இரண்டு ஓவியர் 1930-40 வருடங்களில் ஹிமாச்சல பிரதேசத்தின் குளு பள்ளத்தாக்கிற்கும் மற்ற பகுதிகளுக்கும் பயணம் செய்தார். அந்த இயற்கை அழகை ஓவியங்களாக தீட்டியிருக்கிறார். இவ்வோவியங்கள் நூறு வருடங்களுக்கு முந்தைய இப்பள்ளத்தாக்கு பகுதிகளின் அழகை நமக்குக் காட்டுகின்றன. பிப்ரவரி 16 அன்று டாக்டர் அலெக்ஸாண்டர் இந்த ஓவியங்களை ஓளிக்காட்சிகளாக தன்னுடைய விளக்கத்துடன் வழங்கினார்

மலர்களுக்கு அன்னை ஆன்மிக முக்கியத்துவங்களை அளித்திருக்கிறார். இதை விளக்கும் வகையில் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு வருடமும் பிப்ரவரி மாதம் அன்னையின் பிறந்த நாளையொட்டி சாவித்ரி பவனில் கண்காட்சி நடைபெற்று வருகிறது. இந்த வருடமும் பிப்ரவரி 21 முதல் 28 வரை நடைபெற்ற இக்கண்காட்சியை திரு.நாரத் அவர்களும் ஷ்ரத்தாவன் அவர்களும் துவக்கி வைத்தனர்.

எப்ரல் 22 அன்று உதவிப் பள்ளியில் பயிற்சி பெறும் மாணவர்கள் சாவித்ரி பவனுக்கு வருகை தந்தனர். திருமதி.தனலட்சுமி சாவித்ரி பவன் பணிகள் பற்றி விளக்குகிறார்.

பிப்ரவரி 21 முதல் ஆரோவில்வாசிகள் சிலர் ஒன்று கூடி தினமும் ஒரு மணி நேரம் சாவித்ரி தொடர் வாசிப்பில் கலந்து கொண்டனர். இந்த வாசிப்பு மார்ச் 29 அன்று நிறைவு பெற்றது,

சாவித்ரி பவன் பணிகளுக்கு எவ்வாறு உதவலாம்

சாவித்ரி பவன் நன்கொடைகளையும் நல்லெண்ணம் கொண்டோரின் பொருஞ்சுதவியையுமே சார்ந்திருக்கிறது. தங்களுடைய நன்கொடைகள் வருமானவரிச் சட்டம் செக்ஷன் 35(i)(iii)யின் படி 100% வரி விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

சாவித்ரி பவன் ஸ்ரீ அரபிந்தோ பன்னாட்டு கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி மையத்தின் கீழ் இயங்குகிறது.

காரோலை அல்லது வரைவோலை (Cheque or DD) :

காரோலை அல்லது வரைவோலை (Cheque or DD) Auroville Unity Fund எனும் பெயருக்கு எடுக்கப்பட்டு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள சாவித்ரி பவன் முகவரிக்கு அனுப்ப வேண்டுகிறோம். அவ்வாறு அனுப்பும் பொழுது தங்களுடைய PAN Numberஐ அவசியம் எழுதி அனுப்ப வேண்டுகிறோம்.

நிங்கள் இந்தியாவில் வசிப்பவராக இருந்தால்

- இணையதள வங்கி சேவை மூலமாகவோ அல்லது நேரிடையாகவோ செலுத்த விரும்பினால், பெறுபவர்: Auroville Unity Fund (Savitri Bhavan) என எழுத வேண்டும்.

To avail of 50% tax relief use Current account no. 10237876031.

For 100% tax relief specify Current account no. 31612623238.

Please supply your PAN number – this is essential.

Name of Bank: State Bank of India, Branch code No. 03160,
IFSC Code: SBIN0003160.

- தங்கள் நன்கொடைகளை இவ்வாறு அனுப்பும்பொழுது அதை எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம். பின் இதனை வங்கியில் சரிபார்த்து உடனடியாக அதற்கான இரசீதை எங்களால் அனுப்ப முடியும்.
- ரூ. 500 அல்லது அதற்குக் குறைவாகவோ அனுப்பினால் அதை M.O. அல்லது D.D. மூலம் அனுப்ப வேண்டுகிறோம். வெளியிடங்களிலிருந்து காரோலைகள் மூலம் அனுப்பினால் அதைப் பெறுவதற்கு அதிக அளவு செலவாகிறது. மாதந்தோறும் சிறு நன்கொடை அனுப்புவர்கள் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

எல்லாத் தொடர்புகளுக்கும்

சாவித்ரி பவன்

ஆரோவில் - 605101, தமிழ்நாடு

தொலை பேசி: 0091(0)413-2622922

மின்னஞ்சல்: savitribhavan@auroville.org.in

இணையதள முகவரி: www.savitribhavan.org

“சாவித்ரி
உலகின்
திருஉருமாற்றத்திற்கான
மந்திரம்”

அன்னை